Tirupati

శ్రీఅరవిందుల ఆశ్రమము

శ్రీమాతారవిందుల ప్రవచనములు

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జూన్ 1999

ఈ ఆశ్రమ లక్ష్యము సాధారణంగా ఇటువంటి సంస్థల ఆశయములకు భిన్నము. ప్రాపంచిక జీవితాన్ని నిరసించి వైరాగ్యము నవలంబించుట మన మతము కాదు. పరిణామ క్రియ ద్వారా మానవుని కన్న భిన్నమైన జీవిని ఆవిర్భవింప చేయు ప్రక్రియకు ఇది ఒక కేంద్రము, క్షేత్రము. ఆజీవి ఉన్నత ఆధ్యాత్మిక చేతనను ధరించి దివ్యజీవిగా పరిణామము చెందుతాడు.

శ్రీఅరవిందులు.

శ్రీఅరవిందాశ్రమము

(శ్రీమాతారవిందుల ప్రవచనములు)

విభాగము I

ఉపోద్ఘాతము ... 2

సంక్షిప్తంగా ... 4

విభాగము II

అవతరణ — చరిత్ర ... 5

లక్ష్యము — స్వరూపము ... 8

ఆశ్రమంలో సామూహిక జీవనం ... 12

ఆశ్రమంలో పనుల వైశిష్ట్యము ... 19

శ్రీమాతతో ధ్యానము ... 23

క్రీడలు ... 24

వస్తువుల జాగ్రత్త — సద్వినియోగము ... 27

విభాగము III

ఆశ్రమంలో పనిచేస్తున్న చైతన్యశక్తి ... 29

రూపాంతరీకరణమనగా ఏమి? ... 33

ఆశ్రమం ఒక ప్రయోగశాల ... 35

శ్రీఅరవిందుల యోగములో సాధన ... 39

కొన్ని ప్రశ్నలు — సమాధానాలు ... 43

శ్రీమాత ... 47

చిహ్నాల అర్థము ... 48

యోగ సాధనను ఎటుల ఆరంభించవలెను ... 50

అనుబంధము

శ్రీఅరవిందుల సంక్షిప్త జీవితం ... 51

శ్రీమాత సంగ్రహ జీవితము ... 58

సంక్షిప్తంగా

శ్రీఅరవింద వాణి:

మనమింకను సాధించవలసిన దేమున్న ది?

ప్రేమ: ఎందుకనగా మనమింత దనుక ద్వేషమును స్వార్థమును మాత్రమే సాధించితిమి.

జ్ఞానము: మనమింతదనుక అజ్ఞానమును, మనస్సును, అవకతవకలను మాత్రమే సాధించితిమి.

ఆనందము: ఏలన మనమింత దనుక ఇంద్రియ భోగము, బాధ, నిరాశలను మాత్రమే సాధించితిమి.

బలము: మనమింత దనుక అర్భకత్వము, ప్రయాస, గెలుపులో ఓటమిలను మాత్రమే సాధించితిమి.

జీవితము: ఏలన మనమింత దనుక జననము, వృద్ధి మరణములను మాత్రమే సాధించితిమి.

ఐక్యత: ఏలన మనమింత దనుక సమరము కూటమిలను మాత్రమే సాధించితిమి.

ఒక్క ముక్కలో చెప్పాలంటే పరమేశ్వర తత్త్వము — మనలను దైవము యొక్క ప్రతిబింబములుగా పునరుద్ధరించుకొనుట.

*

తార్కిక బుద్ధిని అంతస్ఫురణముగా పరివర్తింప జేయుము. నీ యావత్స్వరూపము జ్యోతిర్మయమగు గాక! ఇదియే నీ గమ్యము.

మానవ ప్రయత్నమును ఆత్మ క్రీడగా పరిణమింప జేయుము. నీ సర్వరూపమును చిద్రూపముగా పరిణమింప జేయుము. ఇదియే నీ గమ్యము.

మానుష్యానందమును సమమైన శాశ్వతానందముగా పరిణమింప జేయుము. ఇదియే నీ గమ్యము.

విఛ్ఛిన్న వ్యక్తిని విశ్వమానవునిగా రూపాంతరీకరించుము. నీ యావత్స్వరూపము దేవతా స్వరూపమగు గాక! ఇదియే నీ గమ్యము.

పశువును పశువుల కాపరిగా రూపాంతరీకరించుము. నీవు శ్రీకృష్ణుడవు గాక! ఇదియే నీ గమ్యము.

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహాశాస్త్రి

అవతరణ – చరిత్ర

మాతృవాణి:

(1912 లో ఫ్రాన్సులో వ్రాసిన వ్యాసంనుంచి)

లక్ష్యం: విశ్వస్థాయిలో సామరస్యమును సాధించి దానికి కార్యరూపము నిచ్చుట.

• దీనిని సాధించుటకు మానవజాతి సమైక్యతను పొందవలెను. ఆంత రంగిక దైవ సాక్షాత్కారము ద్వారా దీనిని సాధించవలెను

• వ్యక్తిపరంగా: తనలోని దైవమును అనుభూతిపరంగా తెలుసుకొని అద్దానితో సాయుజ్యమును పొందుట.

• మానవునిలో, నేటి వరకు తెరమరుగున పడిఉన్న వివిధ వెలికి రప్పించి వ్యక్తీకరించి తద్వారా ఇంతవరకు ఈ భూలోకానికి అతీ తంగా ఉన్న విశ్వశక్తి ధారలతో సంబంధము నేర్పరుచుట.

• సామూహికంగా ఒక పవిత్ర స్థలములో ఒక నూతనజాతి — దైవసం తానం — ఆవిర్భావమునకై ఒక ఆదర్శ సంస్థను ఏర్పరుచుట. ఈ పృథ్వి యొక్క రూపాంతరీకరణము, సామరస్యము రెండు క్రియల ద్వారా సాధ్యమౌతుంది. పరస్పర విరుద్ధములుగా తోచినప్పటికి ఈ రెండు మిళితమై పరస్పర ప్రభావితములై ఒకదానినొకటి పూరించుకుంటయి.

• వ్యక్తిత్వ పరివర్తనము (రూపాంతరీకరణము): అంతరంగికాభివృద్ధి ద్వారా దైవముతో సాయుజ్యము చెందుట.

• సామాజిక పరివర్తనము (రూపాంతరీకరణము): వ్యక్తి వికసించి ప్రవర్ధమానమగుటకు అనువైన వాతావరణము నేర్పరచుట.

పరిసర వాతావరణము వ్యక్తిని ప్రభావితము చేసినట్లే, పరిసరములుకూడా వ్యక్తులను బట్టే రూపొందుతాయి. కాబట్టి ఈ రెండువిధములైన క్రియలు అవసరమే.

ఈ సంఘము యొక్క సభ్యులకు మూడు కర్తవ్యములుంటాయి. ఉన్నతాదర్శమును తనలో సిద్ధించుకొనుట.

(1) అనూహ్యము మహోన్నతమునైన భగవంతుని ఆవిర్భావమునకు ఒక చక్కటి ప్రతినిధి.

(2) ఈ ఆదర్శమును ఇతరులకు బోధించుట. అంతకంటె ముఖ్యంగా తన ఉదాహరణము ద్వారా నిరూపించి తద్వారా అందులకు సంసిద్ధులుగా ఉన్న వారిని గుర్తించి వారిని గూడా అదే విధంగా బోధకులుగా నియమించుట.

(3) ఒక ఆదర్శ సమాజమును స్థాపించుట, లేక ఇంతకుముందే ఉన్న వాటిని పునః వ్యవస్థరీకరించుట.

*

నా జీవితంలో మొదట్లో నా పరిచయస్తులు చాలామంది తమ అంతర్గత ఆకాంక్ష గురించి చెబుతూ ఏదో గాఢమైన దానికోసం, సత్యమైన దానికోసం వారిలో తపన గలుగుతోందని, కాని బ్రతుకుతెరువు కోసం బందీలై పాటుపడుతూ బానిసలు కావటం వలన తమ శక్తి, సమయం అంతా దానికే వెచ్చించి దిగజారిపోతూ అంతర్గతంగా గాని, బాహ్యంగా గాని ఏమి చేయలేక పోతున్నామని వాపోయే వారు. ఇలా ఎంతోమంది ఎన్నోసార్లు చెప్పారు.

అప్పటికి నేను చాలా చిన్నదాన్ని. వారికోసం ఏదైనా చేయగలిగితే బాగుంటుందని నాలో నేను అనుకునేదాన్ని. ప్రయత్నంచేసి ఒక చిన్న సంస్థనేర్పరచాలి. చాలా చిన్నదే అయినా, మనుషలందరూ నిత్యావసరాల కోసం కష్టపడకుండా జీవించగలిగేటట్లు చేస్తే భౌతికావసరాలు తీరిపోతాయి. అప్పుడు వారి శక్తినంతా దైవం కోసం, ఆత్మసిద్ధి కోసం వెలయించగలరు.

నా మధ్య వయస్సులో — అదే మామూలుగా మానవ జీవితంలో వచ్చే మధ్య వయస్సులో — నాకు ఆ అవకాశం చిక్కింది. అటువంటి జీవితానికి అనువైన సంస్థను ఏర్పరచగలిగాను.

*

...నేను శ్రీఅరవిందులను మొట్టమొదట కలుసుకొన్నపుడు ఈ ప్రశ్న ఎదురైంది.... వ్యక్తి మొదట, యోగము చేసి, గమ్యమును జేరి యితరుల సంగతి తరువాత చూడాలా, లేక ముందరే ఔత్సాహికుల నందరిని ఆహ్వానించి సామూహికంగా ముందరికి వెళ్ళడమా?

ఆ నిశ్చయము మనస్సుతో ఆలోచించి చేసినది కాదు. తానంతటదే సంభవించింది. మా పరిస్థితులు అట్లా తయారైనాయి. వేరు దారి లేదు. వేరే మాటలలో చెప్పాలంటే, సహజంగా, అప్రయత్నంగా, ఒక సమూహాము ఏర్పడింది. ఒకసారి మొదలు పెడితే చివరి వరకూ వెళ్ళి తీరవలసిందే. మొదట్లో ఐదుమందో, పదిమందో ఉండేవారు. చాలా కాలం ఐదు లేక ఆరుగురు ఉండేవారు. ఆ తరువాత 10, 12, 20, 30, 35. 35 మంది చాలాకాలం అట్లాగే ఉండిపోయారు. తరువాత అకస్మాత్తుగా ఒక్క ఊపులో సంఖ్య పెరిగి పోయింది.

*

మొదట్లో శ్రీఅరవిందులు 1910 నుంచి 1920 వరకు పాండిచ్చేరిలో 4, 5 గురు శిష్యులతో ఉండేవారు. అంతే.

1914 లో శ్రీమాత ఫ్రాన్సునుంచి (పాల్ రిచర్డు గారితో) వచ్చి శ్రీఅరవిందులను కలసి "ఆర్య" అనే పత్రికను మొదలుపెట్టి సంపాదకులుగా వ్యవహరించారు. దానిని 1920 వరకు నడిపేరు.

ఏప్రిల్ 1920 లో శ్రీమాత జపానునుంచి రాగానే సాధకుల సంఖ్య పెరిగింది. 1926 లో ఆశ్రమం ఏర్పడింది.

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

లక్ష్యము – స్వరూపము

మాతృవాణి:

మానవులు పరమచైతన్యంతో (సచ్చితానందం) తాదాత్మ్యమును పొందుటయే సాధారణ సాధనా మార్గాల లక్ష్యము. అట్టివారు తరించి సంతృప్తి పొందుతారు. ఇక ఈ ప్రపంచం యొక్క దుర్గతితో వారికి పని లేదు. కాని శ్రీఅరవిందుల మతం అటుల కాదు. వారి చరమ సిద్ధి శ్రీఅరవిందులకు మొదటిమెట్టు. అక్కడనుంచి వారి యోగం మొదలవుతుంది. ఒకసారి దైవాన్ని సాక్షాత్కారింప జేసుకొన్నాక ఆ సిద్ధిని, వెలుగును, జ్ఞానాన్ని క్రిందికి తీసుకొని వచ్చి ఈ బాహ్య ప్రపంచ పరిస్థితులను పరివర్తింప జేయాలి. భూలోక జీవితమును పూర్తిగా రూపాంతరీకరింప జేయాలి. తదనుగుణంగా పూర్ణయోగసాధకులు ఈ ప్రపంచాన్ని వదలివేసి ఒక మూల తపోజ్ఞాన నిమగ్నులై కూర్చోరు. ప్రతి ఒక్కరు రోజులో మూడవవంతు బాహ్యక్షేత్రంలో పని చేయాలి. ఈ ఆశ్రమంలో పలురకముల పనులకు ఆస్కారమున్నది. ఎవరికి తోచిన పనివారు చేయవచ్చును. ఆ పనులను నిస్వార్థంగా సేవాంకితులై సమర్పణాతత్పరులై చేయాలి. *మన లక్ష్యము సంపూర్ణ రూపాంతరీకరణము అని మరచిపోరాదు.*

ఈ ప్రయోజనానికి ఈ కార్యాచరణమునకు అవకాశము కల్పించుటకే ఈ ఆశ్రమం స్థాపింపబడినది. ఆశ్రమవాసులకు వారి ముఖ్యావసరములు తీర్చడమే కాకుండా వారు వాటికోసం తాపత్రయ పడనవసరం లేకుండా తగిన ఏర్పట్లు చేయబడ్డాయి.

ఇక్కడ ఎక్కువ నిబంధనలు లేవు. కనీసమైన కట్టుబాట్లే ఉన్నాయి. నిజమే. ప్రతివారికి వారి స్వభావాన్ని బట్టి అభివృద్ధి చెందుటకు కావలసినంత స్వేచ్ఛ ఉంటుంది. 1. రాజకీయాలు 2. ధూమపానము 3. మద్యపానము 4. సంభోగము. ఇవి మాత్రమే నిషేధములు.

సాధకుల ఆరోగ్యం కోసం అత్యంత జాగ్రత తీసుకోబడుతుంది. పెద్దలు, చిన్నలు, యువకులు, వృద్ధులు వీరందరి మానసిక శారీరక పోషణకు అభివృద్ధికి తగినంత శ్రద్ధ తీసుకోబడుతుంది.

నేటి వరకు మానవులు సాధించిన విజయములు ఎంత ఘన మైనవైనప్పటికి మన లక్ష్యసాధనకు అవి నిష్ప్రయోజనములు. మానవ మాత్రులు తయారుచేసే గొప్ప గొప్ప ప్రణాళికలను ప్రయోగించేందుకు విశాల ప్రపంచం ఉండనే ఉంది.

మా ఉద్దేశం వేరు. మా లక్ష్యం వెంటనే సిద్ధించక పోవచ్చు. మరేమీ భయం లేదు. భవిష్యత్తును సిద్ధం చేసే ప్రయత్నం మనది. బాహ్యదృష్టికి మేము బాహ్య ప్రపంచపు ప్రమాణాల దరిదాపులలో లేకపోవచ్చును. మన ఆశయం వేరు. మానవ కొలమానానికి అతీత మైనది. మన ప్రయత్నము భవిష్య జీవనమునకు చెందినది.

ఈ ఆశ్రమము నూతన ప్రపంచ నిర్మాణమునకై ప్రతిష్ఠించ బడినది. ఇది ఒక nursery అన్న మాట.

ఈ ఆశ్రమానికి ప్రేరణ పైనుంచి తిన్నగా దిగి వచ్చినది. దీనిని నడిపించే శక్తి పైనుండి దిగివచ్చినదే. పైనుంచి వచ్చిన సృజన శక్తియే ఇక్కడ క్రియాన్వితమై నూతన ప్రపంచ అవతరణ కోసం పని జేస్తుంది.

It is only by its shortcomings, its deficiencies and its failures that the Ashram belongs to the present world.

నేటి ప్రపంచకం యొక్క ఘనవిజయములేమియు ఈ ఆశ్రమ మును కష్టాలనుంచి తప్పించలేవు.

సాధకులందరు పూర్తిగా పరివర్తనముజెంది పైనుంచి దిగి వస్తున్న జ్యోతి శ్శక్తులను గ్రహించగలిగినప్పుడే, తమ అంతరంగం లోకి స్వీకరించుటకు ఒక పాత్రగా తయారైనప్పుడే, మన సమస్యలు తీరిపోవును.

ఈ కార్యము క్లిష్టమైనది అనుటలో ఏమి అనుమానము లేదు. *అయితే దానిని నిర్వర్తించేందుకు మాకు పైనుంచి ఆజ్ఞ వచ్చినది.* అందుకనే మేము ఈ భూమి మీద ఉన్నాము.

తిరుగులేని విశ్వాసంతో దైవం మీదనే భారం ఉంచి ఆయన అనుగ్రహంతో మన మీ కార్యాన్ని చివరి వరకు కొనసాగించెదము.

ఈ లక్ష్య సిద్ధికి ఎవరైతే వారి జీవితాన్ని అంకితం చేయు దురో అట్టి వారికోసం మా ద్వారాలు తెరిచే ఉంటాయి.

జీవితం మీద మనుషుల మీద విసుగు, యోగం వైపుకు మళ్ళేందుకు కారణం కాగూడదు.

కష్టాలనుంచి తప్పించుకుని పారిపోయిన వాళ్ళకు యిది స్థానం కాదు.

భగవంతుని యొక్క ప్రేమ, మాధుర్యములు, రక్షణల కోసం కూడా యిక్కడకు రానవసరం లేదు. ఎందుకంటే మనిషి ఎక్కడున్నా సరే యివన్నీ లభ్యములే.

దైవానికి పూర్తిగా సేవాతత్పరతతో దైవకార్యమునకై పూర్తిగా అంకితమైనవారు, ఎటువంటి ప్రతిఫలం కోరకుండా తమను తాము సమర్పించుకొని సేవాంకితులై ఉన్నవాళ్లు భగవంతుని సేవ మినహా యింకేమి కోరనివారు యిక్కడ కొచ్చేందుకు అర్హులు. అట్టి వారికి ద్వారములు ఎప్పుడూ తెరిచే ఉంటాయి.

*

మాకు మతంతో పని లేదు. దాని స్థానంలో అంతకంటే ముఖ్యమయిన యధార్థమైన ఆధ్యాత్మిక జీవితం — దైవానికి సమీపంగా, లోతైన ఉన్నతమైన ఆధ్యాత్మికమైన జీవితం ఉన్నది. ఎందుకనగా దైవము దేనిలో లేడు? అన్నిట్లోను ఉన్నాడు. కాని ఆ సంగతి మనకు తెలీదంతే. ఆ జ్ఞానం పొందేందుకే మనం కృషి చేయాలి.

*

మాకు ఏ మతంతోను భేదాభిప్రాయం లేదు.

మాకు ఏ విధమైన ప్రభుత్వ విధానం తోటి విరోధం లేదు. సమాజ వర్గములతో విరోధము లేదు.

మాకు ఏ దేశంతో గాని వర్గంతో గాని విరోధం లేదు.

విచ్ఛిన్నత, అచేతన, అజ్ఞానము, తమస్సు, జడత్వము, అసత్యము ఇవియే మా విరోధులు.

సంఘీభావము, జ్ఞానము, చేతన, సత్యము వీటిని ప్రతిష్టించేందుకే మా కృషి.

జ్యోతిశ్శాంతిమయము సత్యప్రేమమయమైన నూతన సృష్టిని వ్యతిరేకించే శక్తులే మా విరోధులు.

అనువాదము: డి. సత్యవాణి

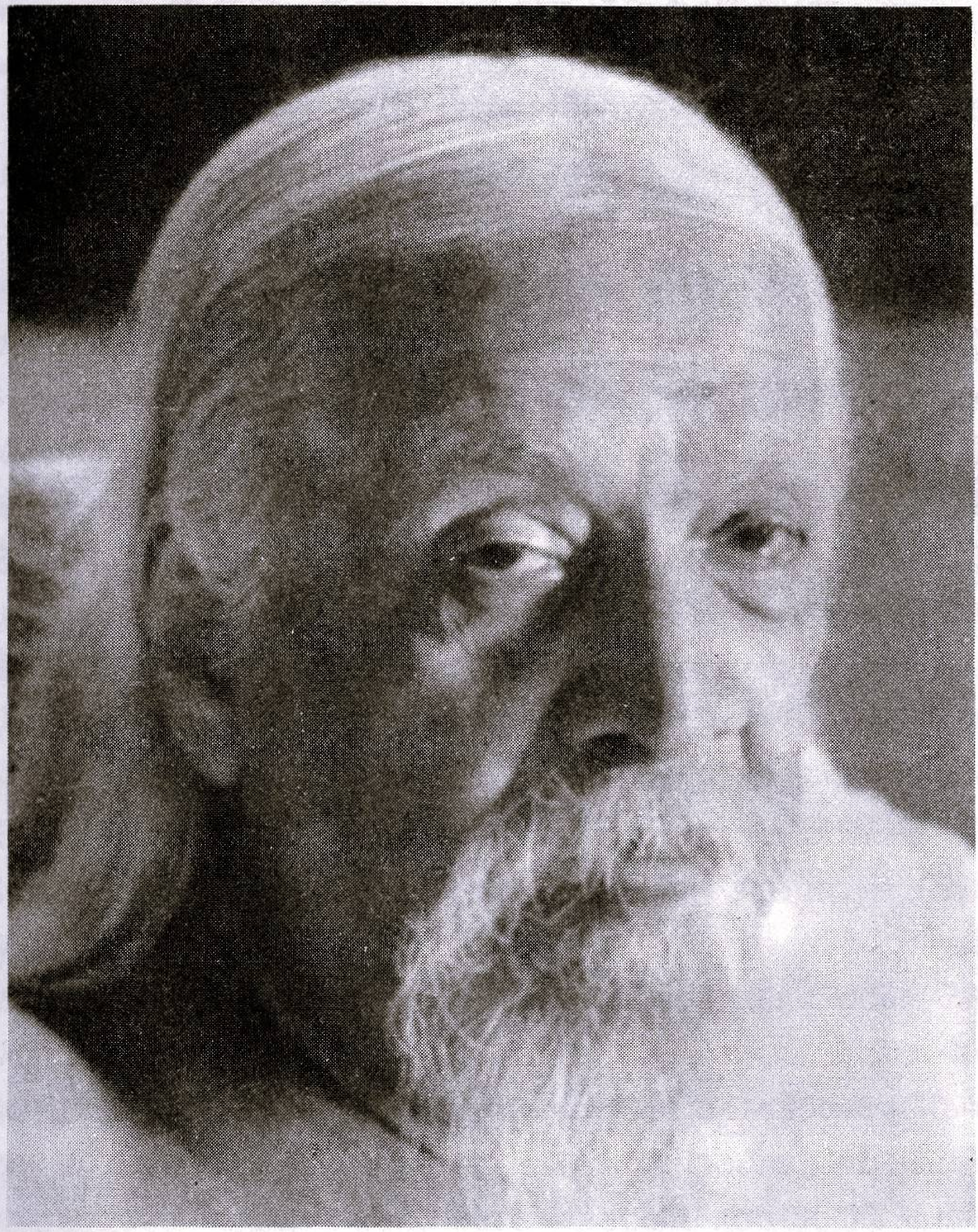

....చరిత్రలో శ్రీఅరవిందుల స్థానము ఒక ప్రవక్తగాగాని, ద్రష్టగాగాని కాదు. ఆ పరమాత్మ నుండి తిన్నగా అరుదెంచిన నిశ్చయ కార్యము. ఆ కార్యమునే నేను నెరవేరుస్తాను.

శ్రీమాత

ఆశ్రమంలో సామూహిక జీవనం

లౌకిక జీవితానికి మూలాధారాలు:

శ్రీఅరవింద వాణి:

ఇక్కడ భౌతిక జీవితానికి రెండే రెండు మూల సూత్రాలున్నాయి. మొదటిది ఆత్మ ప్రదానము, సమర్పణ. తను దైవానికే చెందుతాడు. తనకున్నదంతా దైవానికే చెందుతుంది. సమర్పించుకుంటున్నది కూడా తన స్వంతమేమియు కాదు. అది ఇంతకు ముందరే దైవానికి చెందినది. ఈ ఆశ్రమంలో ఇచ్చి పుచ్చుకోటాలకు, బేరసారాలకు, గొంతెమ్మ కోరికలకు ఏ విధమైన ఆస్కారము లేదు. శ్రీమాతయే సర్వాధికారిణి. సాధకుల దక్షతను బట్టి తన దగ్గిర ఉన్న వస్తువులను బట్టి ఆమె ఉచితమైన ఏర్పాట్లను చేస్తుంది. నిర్వహిస్తుంది. సాధకుల తెలివి తేటలతో గాని, ప్రాణికమైన వాంఛలతోగాని, హక్కులతోగాని ఆమెకు పని లేదు. ప్రజాస్వామ్యపు నిబంధనల ప్రకారం నడచుకోవలసిన అవసరం అంతకంటే లేదు. సాధకుని నిజమైన అవసరం ఏమిటో అతని ఆధ్యాత్మిక పురోగమనమునకు ఏది అత్యవసరమో దాని ప్రకారం ఆమె ఏర్పాట్లు చేస్తుంది. ఆమె చేయు కార్యముల మంచి చెడ్డలను గురించి ఎవ్వరూ విచారించరాదు. తమ ఇచ్ఛలను, ప్రమాణములను ఆమెపై విధించలేరు. ఆమెయే నిబంధనలను చేస్తుంది. అవసరమైతే వాటిని ఉల్లంఘిస్తుంది కూడా. అయితే ఫలానా విధంగా చేయాలని ఆమెనెవరూ శాసించలేరు. తమ వ్యక్తిగత వాంఛలను కోర్కెలను ఆమెపై విధించలేరు. ఎవరికైనా తమకి నిజంగా ఏదైనా ఒకటి అవసరమయితే లేక తన కార్యరంగంలో ఒక సలహాను గాని ఇవ్వాలనిపించినట్లయితే అటుల చేయవచ్చును. ఆమె దానికి ఒప్పుకోక పోయినప్పటికీ తృప్తిచెంది ఆ విషయాన్ని అంతటితో ముగించాలి. దివ్య సత్యమును తనలో ధరించి దానికి కేంద్రమై భాసించే దేవతపట్ల మనము చూపించవలసిన ఆధ్యాత్మిక మర్యాద ఇదియే. ఇదే నిజమైతే ఇక ఏ సమస్యా లేదు. ఇది నిజం కాదన్నవాళ్ళు ఇక్కడనుండనవసరం లేదు.

ప్రతి ఒక్కరు యథేచ్ఛగా వారివారికి తోచినట్లు నడుచుకోవచ్చు. ఇక యీ ఆశ్రమమూ యోగమూ ఎందుకు?

ఒక వేళ ఆశ్రమంలో జేరేందుకు తయారుగా లేక ఇక్కడ నియమావళిని పాటించలేని వాళ్ళు కూడా కొంతమంది యీ ఆశ్రమంలో ఉండవచ్చు. వాళ్ళు వేరుగా ఉండి తమ ఖర్చులను తామే భరించుకుంటారు. భౌతిక జీవితం దృష్ట్యా వారికేవిధమైన నిబంధనలూ లేవు. శ్రీమాతకు వారి విషయంలో లౌకిక బాధ్యత లేదు.

*

ఇక్కడ లభ్యమయ్యే దానిలో పదవ వంతుకూడా వీళ్ళు (సాధకులు) మరే ఇతర ఆశ్రమంలోనూ పొందలేరు. అన్నిరకాల అసౌకర్యాలని, కఠినమూ విషమమూ అయిన నిబంధనల్నీ భరించాలి. ఓర్చుకోలేక ఫిర్యాదు చేస్తే యోగాభ్యాసానికి అనర్హులు అనిపించుకుంటారు. ఇక్కడ అందుకు భిన్నముగా ఉన్నదీ అంటే, కోరికల్ని తీర్చుకొనేందుకు అని కాదు. కోరికలను తీర్చగల సాధనాల్నీ పరికరాల్నీ దూరం చేసుకుని కాక, వాటి సమక్షంలోనే ఆకాంక్షను అదుపు చేయగల స్థితిని సాధించాలి అని! యోగసాధనలో మొట్టమొదట నియమం ఏమంటే: తనకు లభించినది స్వల్పమైనదైనా, అనల్పమైనదైనా సాధకుడు తృప్తి చెందాలి. ఏవస్తువులైనా అందుబాటులో ఉన్నప్పుడు వాటిని ఒక అనుబంధంతో కాంక్షతో కాకుండా ఉపయోగించుకోగలగాలి. అవి దొరకనప్పుడు ఆ కొరతను పట్టించుకోనంత నిర్వికారంగా ఉండగలగాలి.

ఆర్థికమైన ఏర్పాట్లు:

శ్రీఅరవిందుల పలుకులు:

ధనపరమైన ఏర్పాట్లు గురించి నిరంతరం పెరిగే సభ్యుల సంఖ్యతో ఈ ఆశ్రమాన్ని పరిపోషించడం, వనరుల్నీ, వ్యయాన్నీ సరితూచడం, ఒక్కోసారి లోటు పద్దుల్నీ, వాటి ఫలితాన్నీ ఎదుర్కోవడం మదర్‌కు, నాకు బహు జటిలమైన కార్యమవుతుంది. ముఖ్యంగా ఖర్చులు అనూహ్యంగా, అపరిమితంగా పెరిగి పోయిన ఈ యుద్ధ సమయాన, ఇటువంటి సంస్థాగత నిర్వహణకు అలవాటు పడిన వారికి

లేదా ఇదే రకం బాధ్యతల్ని తలకెత్తుకున్నవారికి మాత్రమే మా పరిస్థితి అవగతమవుతుంది. ఎటువంటి స్థిర ఆదాయమూ లేకుండా ఇంతటి బృహత్తర కార్యక్రమమేదైనా నడపడమనేది ఒకానొక దైవిక శక్తి సారథ్యం లేకుండా సాధ్యపడే విషయమే కాదు. దానధర్మ కార్యక్రమాలు మా కృషిలో భాగం కాదు. మా మతం కాదు. మేము చేపట్టిన కార్యక్రమం కోసమే మేము ఖర్చు పెట్టగలం. ఇక్కడ అవసరమయ్యే సొమ్ముతో పోలుస్తే మాకు వచ్చేది ఏ మూలకూ చాలదు. మామూలు మార్గాల్లో డబ్బు సంపాదించి పెట్టే కార్యకలాపాలు మేం చేపట్టలేము.

మదర్ పలుకులు:

ఎవరికీ డబ్బును ఆశిస్తూ వ్రాయడం నాకు అలవాటు లేదు. దైవికమైన ప్రయోజనానికి తమ సొమ్మును ఇవ్వగలగడమనేది తమకు దొరికిన ఒక గొప్ప అవకాశం, దైవకృప అని పదుగురూ అనుకోకపోతే పోనివ్వండి! మనం తలపెట్టిన పనికి సొమ్ము కావాలి. సొమ్ము వచ్చితీరుతుంది. ఆ సొమ్మును యిచ్చే భాగ్యం ఎవరికి దొరుకుతుందనేది చూడాలి.

*

మేము ఈ మనుమల నుంచి ధర్మం అడగటంలేదు. తమ తమ ఆత్మలకు సన్నిహితమయ్యేందుకు ఇది వారికి ఇవ్వబడిన ఒక అవకాశం.

వ్యవస్థ — నియమము:

శ్రీఅరవింద వాణి:

ప్రతి వాళ్ళు తమకు తాముగా విధించుకున్నది తప్ప ఎటువంటి క్రమశిక్షణ లేకుండా ఉండాలనా నీ ఉద్దేశము. ప్రతి ఒక్కరు వాళ్ల కోసమే ఉంటూ బాహ్య జీవితంతోటి సంబంధం లేకుండా, సామూహిక జీవితంగాని, సామూహిక కార్యక్రమముగాని మరి యే విధమైన ప్రణాళిక గాని లేనట్లయితే అటులనే చేయవచ్చును. కాని మన పరిస్థితి వేరు. మన ప్రణాళికలో జీవితానికి, కర్మలకు, భౌతిక ప్రపం

చానికి మౌలికమైన పాత్ర ఉన్నది. నేను చేస్తున్న ఉద్యమంలో ఆధ్యాత్మికోపలబ్ధి ప్రథమ లక్ష్యము. కాని బాహ్య జీవితంలోను మానవుల లోను ప్రపంచకంలోను అది ప్రతిబింబించకపోతే అది అసంపూర్ణము. అంతరంగికంగా ఆధ్యాత్మిక చైతన్యము కావలసినదేగాని అంతటితో సరికాదు. బాహ్య ప్రపంచకంలో గూడా ఆధ్యాత్మిక సరళి కావలసినదే.... అటువంటి ఉద్యమానికి ఈ ఆశ్రమం నాంది. దాని పూర్వరంగమునకు క్షేత్రం. శ్రీమాత దీనినంతటినీ ఈ ఆశ్రమాన్నంతటినీ సమర్ధ వంతంగా నిర్వహించాలి. అందులకు అవసరమైన నిబంధనలు, క్రమశిక్షణ అనివార్యములు. సాధకుల అహంకారమునూ మానసిక అభిమానములను రాజసిక ప్రకృతిని అధిగమించేందుకు క్రమశిక్షణ ఎంతో అవసరం. ఈ ప్రతిబంధకాలనన్నింటినీ దాటి పోయినట్లైతే బాహ్య నిబంధనల అవసరం తీరిపోతుంది. వాటి అవసరం అంత ఉండదు. అప్రయత్నంగానే అందరి మధ్యన ఐక్యత, పరస్పర అంగీకారం, సామరస్యము, అప్రయత్నంగానే సరియైన నడక, వాటంతట అవే జరిగిపోతాయి. కాని ఇప్పుడున్న పరిస్థితుల్లో నిబంధనల్ని, క్రమశిక్షణను తోసి రాజని సాధకులు వారి వారి యిష్టానుసారం విజృంభించి నట్లయితే వైఫల్యం, విషాదమే పర్యవసానాలు అవుతాయి.

*

ఈ ఆశ్రమంలో కనిపించే ఈ క్రమశిక్షణ, పద్ధతి మదర్ స్థాపించి, రూపుదిద్దినది. ఏ సామూహిక కృషికి అయినా ఆ పద్ధతి, శిక్షణ అవసరం. బయటనుంచి ఆశ్రమానికి వచ్చేవారందరికీ ఇది విస్మయానంద హేతువయింది. అసలు ఈ కారణం చేతనే ఆశ్రమం ఇలా నిలబడ గలిగింది. లేకపోతే ఎందరివో ప్రతికూల ప్రచారాల్ని తట్టుకోలేక ఎంతో కాలం క్రిందటే మాయమై ఉండేది.

సాధకులు సిద్ధి పొందనంత వరకూ తమను తాము నియంత్రించు కొనవలసినదే. ఏ విషయంలోనైనా అతి వృష్టిగా ప్రవర్తించుట గాని, నిర్లక్ష్యము, లోభత్యము పనికి రావు. యథేచ్ఛా ప్రవర్తనము నిషేధము. ఎవరిష్టము వచ్చినట్లు వాళ్లు ప్రవర్తించేందుకు వీల్లేదు. ఒకవేళ ఎవ్వరైనా అటుల ప్రవర్తించి నప్పటికి శ్రీమాత వారిని ఏమనరు. అడుగడుగునా ఏమి చేయవలెనో ఎటుల చేయవలెనో శ్రీమాత చెప్పరు.

ఆమె ప్రేరణ ఆంతరంగికంగానే ఉంటుంది. ఆమె లోపలనించే నిర్దేశిస్తుంది. *సాధకులు ఆంతరంగిక చైతన్యంలో పెరిగి శ్రీమాత స్ఫూర్తిని పొందటం నేర్చుకోవాలి. ఆమె శక్తిని సహాయమును అంతరంగికంగా పొందాలి*... సాధకులు తప్పులు చేసినట్లయితే తద్వారా పాఠాలు నేర్చుకోవాలి. ఇటువంటి ఘటనలు అంతరంగికాభివృద్ధికి గొప్ప అవకాశములు. నోటి తోటి చెప్పకుండా తన చైతన్యాన్ని పెంచుకోవటం ద్వారా సాధకుడు శ్రీమాత నిర్దేశమును అంతరంగికంగానే పొందటం నేర్చుకోవాలి.

*

తన లక్ష్య సాధన నిమిత్తం ఆశ్రమ నిర్వహణనంతటినీ వ్యవస్థీకృతం చేసేందుకుగాను వివిధ విభాగాధిపతుల్ని స్వయంగా శ్రీమాతయే ఎంపిక చేశారు. పని తాలుకు పోకడలన్నీ, చిన్నా పెద్దా వివరాలన్నీ ఆమె ఏర్పరచి, ఆ యా శాఖల అధినేతలు తమ విధానాలను అనుసరించే శిక్షణ ఇచ్చిన తరువాతగానీ ఆమె వెనక్కి తప్పుకుని, మొత్తం వ్యవహారాన్ని తన ధోరణిలో సాగించే అనుమతి నివ్వలేదు. ఇప్పుడు కూడా నిరంతరం ఒక కన్ను వేసే వుంచుతారు. అయితే సాధకులు, కార్యకర్తలు తాము ఇక్కడ ఉన్నది తమ అహాన్ని ప్రకటించుకునేందుకు, భౌతికమైన, శారీరకమైన వ్యామోహాలకు లొంగిపోయేందుకు కాదని, *కోరికలను పాతమార్చి దాని స్థానే దివ్యసత్యాన్ని దైవేచ్ఛను స్ఫురింపచేసే మహోన్నతమైన కఠోర యోగసాధన కోసమని గుర్తించనంత కాలం ఏదీ పరిపూర్ణం కాజాలదు.*

*

ఆశ్రమంలో స్వతంత్ర కార్యకలాపాలుండవు. అంతా నియమం ప్రకారం, పరస్పర సంబంధింతంగా ఉంటుంది. వివిధ శాఖల అధిపతులుగానీ, కార్యకర్తలుగానీ, ఎవరూ స్వతంత్రంగా వ్యవహరించరు. ఒకరి మాటను ఔదల దాల్చడం, పరస్పరంగా సహకరించడం అనేది నేర్చుకోవడం ఏ సమిష్టి కృషికైనా అవసరం. అది లేకపోతే అంతా గందరగోళమే.

శ్రీమాతృవాణి:

ఆశ్రమంలో బాహ్యమైన క్రమశిక్షణ, కంటికి కనిపించే పరీక్ష ఉండవు. అయితే అంతరంగికమైన పరీక్ష మట్టుకు నిరంతరం ఉంటుంది. చాలా కఠినంగా ఉంటుంది. ఇక్కడ ఉండగలిగేందుకు గాను అన్ని విధాల అహాన్ని అధిగమించే ఆశయ సాధనలో, అన్ని వ్యామోహాల్నీ జయించే యత్నంలో చాలా చిత్తశుద్ధితో కృషి చెయ్యాలి.

పూర్తి సమర్పణ అనేది బయటికి కఠినంగా తోచదుగానీ ఇక్కడే ఉండిపోవాలని కోరుకునే వారికి అది అనివార్యం. అలా తనను తాను సమర్పించుకునే వారి నిజాయితీని పరీక్షించేందుకు ఎన్నో ఘటనలు సంభవిస్తాయి. అయితే దైవానుగ్రహం, సహాయం కోసం తహతహలాడే వాళ్ళకు అవి నిరంతరం వుంటాయి. వాటిని పూర్తి నమ్మకంతో, విశ్వాసంతో స్వీకరించి నట్లయితే, వాటి శక్తి అమేయం. ఆశ్రమంలో నిర్లక్ష్యంగా పనిచేయటం ద్రోహం.

*

ఆశ్రమవాసుల మధ్య మైత్రి:

శ్రీఅరవింద వాణి:

ఆశ్రమవాసులు ఒకరి నొకరు పూసుకొని తిరగటాన్ని శ్రీమాత ఎక్కువ ప్రోత్సహించలేదు. (అయితే సౌహార్దము, గౌరవము, మర్యాద వుండవలసినవే) ఏలన మన ముఖ్యోద్దేశమది కాదు. నవచేతనలో ఏకమవుట ముఖ్యము. అందుకని ప్రతి ఒక్కరు సాధన చేసి నూతన చైతన్యమును పొంది తద్వారా ఏకత్వము సాధించాలి.

యోగము యొక్క మౌలిక సూత్రమొక్కటే — నీ సమస్త వ్యక్తిత్వమును దైవానికి — మరి యే యితర శక్తులకుకాక — దైవానికే దత్తము చేయుట. దివ్యమాత శక్తితో సాయుజ్యము పొంది, తద్వారా అతిమానస దైవము యొక్క లోకాతీత దివ్యజ్యోతి శక్తులను, విశాలత్వమును (wideness), శుద్ధత్వమును (purity), సత్యచేతనను, ఆనందమును నీ లోనికి దింపుకొనుట. అందుకని ఈ యోగములో యితరు

లతో ప్రగాఢమైన ప్రాణిక సంబంధములు నిషేధములు. అటుల జేసిన యెడల నీ యాత్మ నిమ్నచైతన్యమునకు కట్టుబడి దాని నిమ్న ప్రకృతి వ్యాపారముల అధీనములో వుండుట వలన దైవముతో సంపూర్ణ సాయుజ్యమును పొందలేదు. విజ్ఞాన చేతనా భూమికను (supramental Truth-consciousness) అధిరోహించ లేదు. అతిమానస ఈశ్వర శక్తిని నీలోకి దింపుకొనజాలదు.

మాతృవాణి:

ఆశ్రమం ఎంతటి లౌకికమైన, చైతన్యభరితమైన సాంద్ర ప్రశాంతతతో పరిఢవిల్లుతూంటుందంటే, బయట నుంచి వచ్చే సందర్శకులు మరో ప్రపంచంలో ఉన్నట్లు అనుభూతి చెందుతూంటారు. నిజంగానే ఈ ప్రాంగణం మరొక ప్రపంచానికి చెందినది. బాహ్యా జీవితము అంతరంగికానుభూతి ననుసరిస్తుంది. వ్యక్తిగత ప్రయోజనం కోసంకాక, స్వార్థరహితంగా పనులు చేసే లోకం. ఒక ఆదర్శాన్ని వాస్తవం చేసుకునేందుకు కృషి సలిపే ప్రపంచం. ఇక్కడ మేము గడిపే జీవితం సర్వసంఘ వైరాగ్యానికి ఎంత దూరమో, బలహీన పరిచే సౌఖ్యానికీ అంతేదూరం. ఆర్భాట రాహిత్యం ఇక్కడ నియమం. అయితే ఆ నిరాడంబరత ఎంతో వైవిధ్య భరితం. వైవిధ్యమైన వృత్తులు, వేర్వేరు కార్యక్రమాలు, విభిన్న అభిరుచులు, పరస్పరం పోలిక లేని ధోరణులు, విభిన్న స్వభావాలు. ఇక్కడ ప్రతి ఒక్కరికీ తన జీవితాన్ని తనకు నచ్చినట్లు మలచుకునే స్వేచ్ఛ ఉన్నది. ఇందరి ఉనికిని క్రమబద్ధీకరించేందుకు, మన యోగపరమైన లక్ష్య సాధనకు అవరోధం కలిగించే చర్యల్ని నిరోధించేందుకు క్రమశిక్షణ కనిష్ఠ స్థాయిలో మాత్రమే వుంటుంది.

అనువాదం: ఘంటసాల నిర్మల

ఆశ్రమంలో పనుల వైశిష్ట్యము

శ్రీ అరవిందుల ప్రవచనములు:

ఇది ఇతర ఆశ్రమముల వంటిది కాదు — ఈ ఆశ్రమవాసులు సన్న్యాసులు కారు. మా యోగలక్ష్యం మోక్షం కానే కాదు. ఇక్కడ జరుగుతున్న వ్యవహారము ఒక కార్యమునకు శిక్షణ — ఆ కార్యమునకు యోగచైతన్యము, యోగశక్తి ప్రాతిపదికలు. మరియే ప్రాతిపదికలు అందుకు పనికిరావు. దీనికి ఇక్కడి సభ్యులందరూ ఈ ఆధ్యాత్మిక సన్నాహంలో భాగంగా ఆశ్రమంలో ఏదో ఒక పని విధిగా చేయాలి.

*

నీవు రాసినదాన్ని బట్టి పనంటే నీకొక దురభిప్రాయం ఉన్నట్లుంది. ఈ ఆశ్రమంలో పని మానవసేవగా గానీ, అథవా ఆశ్రమవాసుల సేవార్థమై చేయునది కాదు. ఇంకా చెప్పాలంటే ఇది సరదాగా సామాజిక జీవనం గడుపుతూ సాధకుల మధ్య అనుబంధ సంబంధాలు యథేచ్ఛగా కొనసాగించుకొనేందుకు సాధనం గాదు. అందరితో గానీ కొంతమందితోగానీ ప్రియ భాషణములు, అనుబంధనములు, ప్రాణికానుభూతుల వినిమయమునకు ఒక సదవకాశమూ కాదు. *పని అంటే దైవానికి చేసే సేవగానూ, అంతర్గతంగా దైవానికి ఉన్మీలురు కావటానికి భూమికగాను ఉండాలి.* దైవానికి మాత్రమే స్వాధీనుడవటానికి, అహాన్ని నిరాకరించడం, సాధారణ భావావేశాలను నిరాకరించడం, చైత్యోన్నతి కోసం శిక్షణ పొందటం, నిస్స్వార్థం, వినయం పెంపొందటం, పరిమిత వ్యక్తిత్వానివే అయిన మనస్సు, ప్రాణికం చేసే స్వంత ప్రతిపాదనలను వదిలించుకోవడం ఇత్యాదుల ప్రయోజనం కోసం పనిచేయాలి. ఆత్మ నిర్దేశము ఇక్కడ ఆదర్శం కాదు. సమూహ జీవాహంకార ఘటన ఒక లక్ష్యమూ కాదు. ఆ చిన్న అహంకారం భగవంతునితో పూర్తిగా ఐక్యం కావటం, పవిత్రీకరణం, శరణాగతి, వ్యక్తిగత భావనలు, అనుభూతులు ఆధారం చేసుకొని సాగే అజ్ఞానాత్మకమైన స్వంత ఆత్మకు లోబడి నడుచుకోటానికి బదులుగా భగవంతుని

అధ్యక్షతలో నుండటం కర్మయోగ లక్ష్యం. అంటే మానవేచ్ఛను దైవేచ్ఛకు స్వాధీనం చెయ్యాలి.

భగవంతుడు దూరం, మానవులైతే దగ్గర కదా అని సూటిగా దైవారాధన, దైవప్రేమకు బదులుగా మానవసేవ, మానవప్రేమల ద్వారా భగవంతుని చేరాలని చూస్తే అది తప్పుదారే — అది మానసిక, ప్రాణిక, నైతిక మార్గమే గానీ ఆధ్యాత్మిక జీవనం మాత్రం కాదు.

*

ఇక్కడ పని చేయడం పూర్ణయోగపు కర్మ యోగాంగమును ఆచరణలో పెట్టేందుకు అవకాశము. అంటే యోగానుగుణంగా పని చేయడం, సేవతో అంకితమవడం, స్వార్థ రాహిత్యం, వినయం, సూక్ష్మ కుశలత, క్రమశిక్షణ, స్వార్థాన్ని వెనక్కు నెట్టి దైవాన్ని ముందు బెట్టుట, దైవానికి ప్రాధాన్యతనియ్యడం, సామరస్యం, ఓర్పు, సహనం మొదలైన వన్నీ నేర్చుకోవడానికి పని ఒక చక్కని అవకాశం.

*

ఇక్కడ పని అంటే అజ్ఞానాహంకారాలు అహంకార పరితృప్తి కోసం, రాజసిక ప్రవృత్తి వల్ల చేసే చర్య కాదు. అజ్ఞానాంధకారానికి ప్రతీకలైన అహంకారాన్ని, రాజసాన్ని, కామాన్ని జయించే సంకల్పం లేనిది కర్మయోగమే కాదు.

జనహిత కార్యకలాపాలు, మానవసేవ మొదలైన నైతిక, ఆదర్శాత్మక కార్యాల గురించి నేను చెప్పటం లేదు. ఇవన్నీ పనిలో నిగూఢ సత్యానికి బదులుగా మనుష్యులు కల్పించుకునేవి మాత్రమే.

దైవం కోసం, దైవంతో ఏకత్వం కోసం చేసేదే పని. ఇతర మైన దానికి దేనికి కాకుండా కేవలం దైవం కోసమే. ప్రారంభంలో ఇది ఏమంత తేలిక కాదు. అయినప్పటికీ స్థిరైన భావ వైఖరితో, యుక్త సంకల్పంతో ప్రారంభిస్తే మిగిలినవన్నీ వాటంతటవే వస్తాయి.

*

పనే ఒక యోగం:

పని ఆవశ్యకత ఆంతరంగికంగా చైత్య, ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధి చెందటమే కాని, ఆ పని జరగటం అనేది ముఖ్యం కాదు. అయితే పనే

శ్రీమాతకి అర్పితంగా చేస్తే అది సాధనలో భాగంగా, ఆంతరికాభి వృద్ధికి మార్గంగా అవుతుంది. నీలో చైత్యకం (psychic) వృద్ధి పొందు తూంటే నీకిది బాగా తెలుస్తుంది.

*

పని యోగంలోని భాగం. అది ప్రాణికంలోకి, దాని చర్యల లోకి దైవత్వాన్ని, తేజస్సును, శక్తిని నింపుకోడానికొక చక్కని అవకాశం. శరణాగతి పొందటానికి అవకాశాన్ని, ఆ క్షేత్రాన్నీ కూడా విస్తృత పరుస్తుంది.

చేసే పని శ్రీమాతది, దాని ఫలితాలు శ్రీమాతవే అని జ్ఞాపకం చేసుకున్నంత మాత్రాన సరిపోదు. నీ వెనుకనున్న శ్రీమాత శక్తులను గమనిస్తూ ఆమె ఉత్ప్రేరణకూ, అధ్యక్షతకూ ఉన్మీలుడవటం నేర్చు కోవాలి. ఎప్పుడూ ప్రయత్న పూర్వకంగా మనస్సుతో గుర్తుంచుకోవా లంటే చాలా కష్టం. అలాకాకుండా సదా శ్రీమాతశక్తి నీలోనూ, నీకా ధారంగానూ ఉన్నట్లు గమనించే చైతన్యాన్ని పొందటమే యుక్తమైనది.

*

దీని కోసమని ఒక సాధారణ వైఖరి నవలంబించటమే కాకుండా, ఆ వైఖరి సదా నిలిచి ఉండేటట్లుగా చేయాలంటే చేసే ప్రతి ఒక్క పనినీ శ్రీమాతకి అర్పించాలి. పనిచేసేటప్పుడు ధ్యానం పనికి రాదు. దాని వల్ల పనిమీద ధ్యాస తగ్గిపోతుంది. అయితే నీవు ఏ దైవానికి అర్పణగా ఆ పని చేస్తున్నావో చేసినంతసేపూ వారిని స్మరిస్తూనే ఉండాలి. ఇది మెదటి సూత్రం మాత్రమే. పైన మనస్సు పనిచేస్తూంటే లోపల మాత్రం దైవసన్నిధిలో ఓలలాడుతున్నట్లుగా నిరంతరం ఒక చల్లని ప్రశాంత భావాన్ని నీవనుభవిస్తూ ఉన్నా లేక శ్రీమాత శక్తే పనిని చేస్తున్నట్లు నీవొక ఉపకరణం మాత్రమే ననే భావన ప్రారంభమైనా ఇక స్మరణకు బదులుగా దైవంతో నిరంతర సంయోగం జరుగుతున్న సిద్ధి మొదలవుతుంది. అదే పనిలో సాదృ శ్యతాముక్తి.

*

ఇది చేయాలంటే ఒకే ఒక మార్గముంది. 1. నీ మనస్సు మొద లైన వాటిని ఉపయోగించుకుంటున్న చైతన్యాత్మక శక్తిని నీవు తెలు

సుకోవాలి. 2. అభ్యాసం ద్వారా ఆ శక్తిని గమ్యంవైపు తరలించడం నేర్చుకోవాలి. ఈ రెండింటిలో ఏ ఒక్క దాన్నీ వెంటనే నీవు సులభంగా చేయగలుగుతావని నేననను కానీ — ఇంతకు ముందెన్నడూ చేయని విధంగా, ఇంకా నిగూఢతర ఆంతర చైతన్యంలో మనగలగటం మొదట నేర్చుకోవాలి.

శ్రీమాత వాణి:

ఇక్కడ ఒక వ్యవస్థకు అంకురం ఏర్పడినట్లు, దాని సమన్వయీకరణకి కేంద్రంగా ప్రత్యక్ష దైవ చిహ్నం ఉన్నట్లు నీవు గమనించగలవు. సకల జగత్ప్రభువైన ఆ సర్వేశ్వరుని చిహ్నమే అది. ఇక్కడ జరుగుతున్న ప్రతి పని సర్వోపగతుడైన ఆ పరాత్పరునికి అంకితంగానే జరుగుతుంది. ఈ పనులన్నీ వ్యక్తిగత లాభనష్టాల ప్రమేయం లేకుండా ప్రేమ పూర్వక సమర్పణగా జరుగుతాయి. ఎందువల్లనంటే ఇక్కడ ప్రచలితమైయున్న శక్తి, ప్రేమాన్విత శక్తి మాత్రమే. నేను ఒక చిహ్నంగా వారి ప్రయత్నాలను కూడగట్టి నడిపించటానికి, దారి చూపించడానికి అక్కడున్నాను అంతే.

*

నీవు ఇక్కడ ఆశ్రమంలో నివసిస్తూండటం వల్ల నీవు పని చేస్తున్నది నీ కోసంగానీ, నీ పై అధికారి కోసంగానీ కాదు, దైవం కోసమేనని మరచి పోతున్నట్లున్నావు. నీ జీవితం పూర్తిగా దైవ కార్యానికే సమర్పితం కావాలి. అప్పుడది సాధారణ మానవత్వ కోరికలచే శాసించబడదు.

*

దైవం కోసం పనిచేయడమంటే శరీరంతో ప్రార్థన చేయడమే.

అనువాదము: అమరవాది వెంకట్రామ శాస్త్రి, అమరవాది ప్రభావతి

శ్రీమాతతో ధ్యానము

శ్రీమాత ప్రవచనములు:

మనం అదివరలో ఉదయమైనా సాయంత్రమైనా ఆశ్రమంలో చేసే ధ్యానంలో నా పని ప్రతి ఒక్కరి చైతన్యాన్ని ఒక్కటిగా చేసి దైవం వైపుగా ఎంతపైకి వీలైతే అంతపైకి లేవనెత్తడం. కొంతమంది ఈ చలనాన్ని గమనించి అనుసరించ గలిగే వారు. ఇది ఒక ఆకాం క్షతో దైవం వైపుకి ఆరోహించాలని చేసే సాధారణ ధ్యానం. ఇక్కడ ఈ క్రీడా మైదానంలో ఇక్కడున్న వారినందర్నీ ఏకోన్ముఖులుగా చేసి, వికసితులను చేసి దివ్యశక్తి వారిలో ప్రవేశించేటట్లు చేయడం నా పని. ఇవి రెండు పరస్పర విరుద్ధాలు కావటం వలన ఒక ధ్యానం స్థానంలోకి రెండవది రాదు. ఇక్కడ జరిగేది అపూర్వమైనది — ఆశ్రమంలో జరిగే ఆ ధ్యానంలో అందరి చైతన్యాన్ని ఏకం చేసి ఆకాంక్షతో దాన్ని భగ వంతుని వైపుకి లేవనెత్తేదాన్ని. అందుమూలంగా ప్రతి ఒక్కరూ కొంచెం ప్రగతిని సాధించేవారు. ఇక్కడ ఆ విధంగా గాకుండా మిమ్మల్ని ఉన్న పాళంగానే స్వీకరిస్తాను. ప్రతివారు ఈ విధంగా "మేమందరం దైనిక కార్యక్రమాలతో మీకు సమర్పించుకుంటున్నాము. రోజంతా మా శరీరం పనిలో మునిగిపోతుంది కాబట్టి దానిని యథాతథంగానూ, ఉన్నదున్నట్లు మా కదలికలన్నిటినీ నీకే అర్పణ చేస్తున్నాము" అనుకుంటూ వస్తారు. అప్పుడిదంతా కలిపి క్రోడీకరించి దానికి సమాధానంగా (ఎవరికి తోచిన పద్ధతిలో వారు చేయవచ్చు) ప్రతి ఒక్కరి చైతన్యాన్ని వికసింప చేసి, వారి గ్రహణశీలతను విస్తృత పరచి, అదంతా కూడగట్టి అందులోకి శక్తిపాతం జరిగేటట్లు చేస్తాను. కాబట్టి ఆ సమయంలో ప్రతి ఒక్కరూ శ్రద్ధాళువులై, నిశ్శబ్దంగా ఉంటే ఏదో కొంత గ్రహించగలరు. ప్రతిసారీ గమనించటం జరగదుగానీ మీరు మాత్రం ఏదో కొంత అందుకుంటారు.

అనువాదము: అమరవాది వెంకట్రామ శాస్త్రి, అమరవాది ప్రభావతి

క్రీడలు

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు:

ఆశ్రమంలో క్రీడలు అవసరం ఏమిటని ఎవరైనా అడుగవచ్చు. ధ్యానం చేస్తూ ఆంతరంగికానుభూతులను పొందుతూ పరబ్రహ్మలో ఐక్యం కావడానికి జీవితాన్నుంచి తప్పించుకొని వచ్చే వారికి ఆటలెందుకు అని ఎవరైనా అనవచ్చు. అయితే అది సాధారణంగా అందరికీ తెలిసిన ఆశ్రమాల పద్ధతి. ఇది అటువంటి సనాతనమైన ఆశ్రమం కాదు. ఇక్కడి యోగంలో జీవితం ఇమిడి ఉంది కాబట్టి మొదటి నుంచీ చివరిదాకా జీవితానికి సంబంధించిన అన్ని విషయాలు, ఉపయోగించే అన్ని అంశాలుకూడా ఇందులో చేర్చబడతాయి. అయితే దైవకార్యాలకు విరుద్ధం కానటువంటివే ఇక్కడ ఉంటాయి. బౌద్ధమత ప్రభావంతో లౌకిక వ్యాపారాలన్నీటినీ వదిలి పెట్టి బ్రహ్మోపాసన చేయాలనుకున్నపుడే సనాతన ఆశ్రమాలు ఏర్పడి క్రమంగా మఠాలుగా మారి పోయాయి. ప్రాచీన ఆశ్రమాలు అలా ఉండేవి కాదు. అక్కడ పెరిగిన యువకులు, బాలకులు జీవితానికి సంబంధించిన ఎన్నో రంగాలలో శిక్షణ పొందే వారు.

*

దేహ పరిపూర్ణతే వ్యాయామానికి అంతిమ లక్ష్యం. మనకి అందుబాటులోనున్న అవకాశాల మేరకు ఎంత పరిపూర్ణత సాధించ గలమో అంతవరకు సాధించాలి. అన్ని విద్యావ్యాసాంగాల నిజమైన లక్ష్యం పరిపూర్ణతే. ఆధ్యాత్మిక, చైత్యక (psychic), ప్రాణిక (vital) విద్యా సంస్కారాలతో పాటు దైహిక వ్యాయామానికి గూడా పరిపూర్ణతే లక్ష్యం. వ్యక్తి సంపూర్ణమైన పరిపూర్ణత కోసం మనం ప్రయత్నిస్తున్నట్లైతే దైహిక భాగాన్ని వదిలి పెట్టము కదా! వ్యక్తి ఆధారం స్థూలపదార్థమైన శరీరం, మనకి పనికి వచ్చే సాధనం అది. "శరీరం ఖలు ధర్మ సాధనం" అని సంస్కృత సామెత — ధర్మ నిర్వహణలో పనికి వచ్చే సాధనం శరీరం. ధర్మమంటే మనకి మనం విధించుకొని అనుసరించాలుకునే ఆదర్శపు కార్యాచరణ సూత్ర విధానము. సమగ్ర

ఘైన పరిపూర్ణత మనం ముందుంచుకొన్న ఆదర్శం. మనం భువిపై ఏర్పాటు చేయాలనుకొన్నది దివ్యజీవనం. అంటే ఆధ్యాత్మిక జీవనం భూమి మీద సఫలీకృతం కావాలి. ఇక్కడే, ఈ భౌతిక జగత్తులోని పరిస్థితుల్లో ఈ భూమి మీదే ప్రాణికోటి తన ఆధ్యాత్మిక పరివర్తనా కార్యాన్ని సాధించుకోవాలి. శరీరం కూడా పరివర్తన చెందితే గాని అది సాధ్యం కాదు. దాని చర్య, కార్యాచరణ కూడా ఒక అద్భుత శక్తి సంపత్తితో అవకాశం మేరకు అత్యంతమైన పరిపూర్ణత పొందేటట్లు తయారు కావాలి.

శరీరంలోని దైహిక చైతన్యం సాధ్యమైనంత పరిపూర్ణంగా ఉండటం, దాని మనస్సు, జీవితం, గుణగణాల పరిపూర్ణత కంటె శరీరానికి సంబంధించిన శక్తి సామర్థ్యాలను జాగృతం చేసి అభివృద్ధి చేయటం ఏ మాత్రం తీసిపోదని నేను లోగడ ఇచ్చిన ఒక సందేశంలో చెప్పాను. ఆశ్రమంలో ప్రత్యేక శ్రద్ధతో శిక్షణనివ్వడం మొదలుపెట్టి చేస్తున్న శరీరవ్యాయామం వల్ల కలిగే పరిపూర్ణత స్వతహాగా శరీరానికుండే శక్తి సామర్థ్యాలకేమాత్రం తీసిపోదు. భౌతిక చైతన్యం అభివృద్ధి పొందటం మన ధ్యేయంలో ముఖ్య భాగంగా ఉండాలి. అదొక్కటీ వదిలేస్తే దేహమంతా సరైన పెరుగుదలతో అభివృద్ధి చెందటం చాలా అవసరం. ఆరోగ్యం, బలం, పొందిక ప్రధమావసరాలు. అయినా శరీరావయవ నిర్మాణమే పరిపుష్టిగా ఉండాలి. పదార్థమయ జగత్తులో దివ్యజీవనమంటే జీవితపు రెండు కొనలు — అంటే ఆధ్యాత్మికాగ్రము, పదార్థ మూలము రెండూ తప్పని సరిగా సంయోగం చెందాలి. ఆటలు, శారీరక వ్యాయామము ఇత్యాది కార్యక్రమాలు ఆశ్రమ జీవితంలో చేర్చడం ద్వారా ఈ విధానాలు, చేరవలసిన మొదటి గమ్యాలు కూడా టీవి క్రింది కొనగా పేర్కొన్నదానికి చెందవలసినవే కావటం గమనార్హము. ఈ హద్దులలో పొందదగిన మానవ పరిపూర్ణత సాపేక్షికమే. అంతకంటే ఘనతరమైన దాన్ని చేరాలంటే ఉన్నత శక్తులు, చైత్య శక్తులు, ఆత్మ శక్తులు జోక్యం చేసుకుంటేనే సాధ్యమవుతుంది. అయినప్పటికీ మానవ అవధులలో సాధించ తగ్గది కూడా చాలా గణనీయమైనదే. ఒక్కొక్కప్పుడు అపారము కూడా.

శ్రీమాత ప్రవచనములు:

దైహిక సంస్కృతి అంటే శరీర కణాల్లోకి చైతన్యాన్ని ఇమిడింప చేసే ప్రక్రియ. అది అందరికీ తెలిసినా తెలియకపోయినా నిజమదే. మనం కండరాల మీద దృష్టినిలిపి సంకల్పానుసారంగా వాటిని కదిలించినప్పుడూ, ప్రయత్నపూర్వకంగా అవయవాలను సునాయసంగా వంగేటట్లు, చురుకుదనం వచ్చేటట్లు ఎప్పుడు చేస్తామో, దానికి శక్తి, నిరోధకత, స్వతహాగా లేని మృదుత్వం తెప్పిస్తామో అప్పుడు దేహ కణాల్లోకి అంతకు పూర్వం అక్కడ లేనటువంటి ఒక చైతన్యాన్ని ప్రవేశపెడతాము. ఆ విధంగా దాన్ని ప్రవర్ధమానంగా ఉండే అఖండమైన, గ్రహణశీలతగల ఉపకరణంగా తయారు చేస్తాము. అది తన చర్యలతోనూ, చర్యలలోను కూడా ప్రగతి సాధిస్తుంది. శరీర వ్యాయామం వల్ల ప్రధానంగా కలిగే ఉపకారం అదే. అయితే దేహానికి చైతన్యాన్ని కలిగించే మార్గం ఇదొక్కటే కాదు, కానీ సమగ్రంగా పనిచేసేది అదే.

*

మనం ఇక్కడ ఉన్నది ఒక ప్రత్యేకమైన కార్య సాధన కోసమే ననే విషయం నీకు గుర్తు చేయటం మంచిదనుకుంటున్నాను. ఈ పని ఇంతకుముందు మరెక్కడా జరుగలేదు.

సార్వత్రికమైన ఒక మహనీయ చైతన్యంతో సంస్పర్శను మనం వాంఛిస్తున్నాము. దానిని మనలోకి అవరోహింప చేసుకొని వ్యక్తం చేయాలనుకుంటున్నాము. కానీ దానికి చాలా దృఢమైన ప్రాతిపదిక కావాలి. మనకున్న ప్రాతిపదిక మన దేహమే కాబట్టి మనం దానిని దృఢంగా, ఆరోగ్యంగా, తాలిమి కలదిగా, కౌశల్యమైనదిగా, బలము, చురుకు కలిగినదిగా దేనికైనా సిద్ధపడేదిగా నిర్మాణం చేసుకోవాలి. అలా తయారుకావాలంటే దేహ పరిశ్రమకి మించిన మార్గం లేదు. క్రీడలు, కసరత్తులు, సాముగరిడీలు, ఆటలు మొదలైనవన్నీ కూడా మంచి దేహ నిర్మాణానికీ, దారుఢ్యాన్ని పెంపు చేయటానికీ బాగా పనికి వస్తాయి.

అనువాదం: శ్రీ అమరవాది వెంకట్రామ శాస్త్రి; అమరవాది ప్రభావతి

వస్తువుల జాగ్రత్త – సద్వినియోగము

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు:

'గోల్కొండ' అనే ఆశ్రమ అతిథి గృహం గురించి, దానికి సంబంధించిన నియమావళి గురించి చెప్పాలంటే — ఆ నియమావళి కారణం లేకుండా విధించింది కాదు. శ్రీమాత తన ఊహాలను శ్రీయుతులు రేమండ్, శామర్, ఇంకా కొంతమంది ద్వారా రూపకల్పన చేయించారు. ప్రధమ పక్షంగా శ్రీమాత ఆధ్యాత్మికతలో దివ్యజీవన విధానంలో సౌందర్యం ఒక భాగమని విశ్వసిస్తారు. రెండవది, భౌతిక పదార్థాలన్నిటిలోనూ సజీవ పదార్థంలో వలె దివ్యచైతన్యం అంతర్లీనమై ఉంటుందని ఆమె అంటారు. ఇక మూడవది భౌతిక వస్తువులకు కూడా వాటి ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం ఉంటుంది కాబట్టి వాటిని సరైన పద్ధతిలో సమాదరణగా చూచుకోవాలనీ, దుర్వినియోగం చేయకూడదనీ, మొరటుగా వాడకూడదని, దెబ్బతగలకుండా జాగ్రత్తగా వాడాలని అలా కాని పక్షంలో అవి శీఘ్రంగా పాడైపోయి, కళ తప్పి, విలువను కోల్పోతాయని చెప్పారు. ఆమె వాటిలోని చైతన్యాన్ని తెలుసుకుంటూ వాటిని దయార్ద్ర హృదయంతో చూచుకుంటారు కాబట్టి మిగాతా వారి దగ్గర తొందరగా పాడైపోయి, వృధా అయిపోయే వస్తువులు కూడా ఆమె దగ్గర చిరకాలం మన్నుతాయి. ఈ ఆలంబనతోనే ఆమె గోల్కొండ నిర్మించాలనుకున్నారు. మొదట్లో అదొక సుందర వాస్తునిర్మాణంగా ఉండాలనుకున్నారు. అది నెరవేరింది — వాస్తు శిల్పులు, వాస్తు శాస్త్రజ్ఞులు కూడా ఒక అపురూప నిర్మాణం సాధించారని మెచ్చుకొని సంతోషించారు. ఇదొక విశిష్టమైన కట్టడమని, ఇటువంటి నిర్మాణం అమెరికా, ఐరోపా దేశాల్లోనే చూడలేదని ఒకరు చెప్పారు. మరొక ఫ్రెంచి వాస్తు శాస్త్రజ్ఞుడు విఖ్యాతిగాంచిన తన గురువు కూడా ఈ ఉద్దేశంతోనే ఉన్నారని అయితే వారది చేయలేకపోయారని ఇక్కడ దానిని చాలా సమర్థవంతంగా నిర్వహించారని చెప్పి ఎంతో ఘనంగా కీర్తించాడు. అంతేకాకుండా శ్రీమాత ఇందులోని వస్తువులన్నీ కూడ అంటే గదులు, వాటిలో అమరికలు, సామాన్లు వేటికవి కళాత్మకంగా ఉండి అంతా

కలిపి తీర్చిదిద్దినట్లుండాలని అనుకున్నారు. అది కూడా మిక్కిలి శ్రద్ధతో పూర్తయింది. ప్రతి వస్తువు దేనికది వీలుగా సర్దబడినది. ఏ వస్తువు ఎక్కడుండాలో స్థల నిర్ణయం కావటం వల్ల సంకరము కాదు. ఒక దాని కొకటి వాడటం జరగదు. అయితే ఇదంతా అమలులో ఉంచి ఆచరణలో కొనసాగించాలి. ఎందుకంటే అక్కడుండే వారు పూర్తిగా గందరగోళం సృష్టించి, అన్నీ దుర్వినియోగం చేసి, చిందరవందర చేసి అనతికాలంలోనే నాశనం చేయుటం చాలా తేలిక. అందువల్ల ఇన్ని నియమాలు పెట్టవలసి వచ్చింది తప్ప ఇంకెందుకూ గాదు. శ్రీమాత ఆశించినట్లు అక్కడ సరైన వారికి వసతిచ్చినా, సాధారణ మొరటు మనుష్యులు కాక కొంచెం నాగరికంగా పెరిగిన వారికిచ్చినా అది పదిలంగా ఉంటుంది. దాని కోసం పడిన శ్రమ, వెచ్చించిన ధనం వృధా కావు.

శ్రీమాత ప్రవచనములు:

తను వాడే వస్తువులపై శ్రద్ధ తీసుకోకపోవటం అజ్ఞానానికీ, నిశ్చేతనత్వానికి గుర్తు.

నీవు వాటిపై తగినంత శ్రద్ధ తీసుకోనట్లైతే భౌతికమైన వస్తువులను వేటినీ వాడే హక్కు నీకు లేదు.

అవి నీకు సంబంధించినవి కదా అని కాదు శ్రద్ధ తీసుకోవలసింది, అవి కొంత దివ్యచైతన్యానికి మూర్తరూపము కాబట్టి

*

(ఒక సాధకునితో)

అది నీ దుష్టబుద్ధి కాదనీ కేవలం అశ్రద్ధేనని నీ సంజాయిషీ నేనొప్పుకుంటాను. అయితే నా దృష్టిలో అశ్రద్ధ చెడ్డ సంకల్పానికి నికృష్ట రూపమని చెప్పక తప్పదు. అంటే దైవప్రేరణన్నా దైవ చైతన్యమన్నా నీకు ఏమాత్రం శ్రద్ధ లేదన్న మాట. అంటే నిరంతర జాగరూకతతో ఉండవలసిన చోట అశ్రద్ధ చూపటమే.

*

హస్త కౌశలం, నిశితమైన శ్రద్ధా, నిరంతరావధానము ఉంటే జడ పదార్థాన్ని కూడా దైవశాసనాన్ని శిరసావహించేటట్లు చేయవచ్చును.

అనువాదము: అమరవాది వెంకట్రామ శాస్త్రి; అమరవాది ప్రభావతి

విభాగము III

ఆశ్రమంలో పనిచేస్తున్న చైతన్యశక్తి

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు: ఆశ్రమ కార్యక్రమాలు ఏవిధంగా నడుస్తున్నయ్యో, ఆశ్రమంచేసే తీరుతెన్నులను గురించి నీకు వివరంగా చెబుతావిను. మేము ఒక సంస్థని ఏర్పరచాలని గాని ఆశ్రమాన్ని ప్రారంభించాలని గాని ఎప్పుడు అనుకోలేదు — ముందర నిశ్చయించుకోలేదు. ఇది చైతన్యము — చిత్ తపస్సు యొక్క కార్యము. పుట్టి పెరిగి వృద్ధి పొందుతూన్న ఒక సజీవమైన ఆకృతి. చైతన్యము జడ పదార్థం లోకి దిగి వచ్చి దానిని ప్రేరేపించినప్పుడు ఆ శక్తి (చైతన్యము) తదభివ్యక్తి నావిష్కరించుకొనుటకై యోగ్యమైన ఉపకరణాల కోసం వెతుక్కొంటుంది. తదుపకరణాలు యోగశక్తికి ఎంత ఎక్కువ గ్రహణశీలతను కలిగి వుంటే, ఎంత నవనీతము వలె — అనగా రాయి వలె కఠినంగా గాక మృదువుగా వుంటే ఆ చైతన్యాభివ్యక్తిగూడా అంత ఘనంగా ఉంటుందని వేరే చెప్పనవసరం లేదు....

ఆ చేతనాశక్తి ఆవిష్కారము ఏవిధంగా జరుగుతున్నదో మేము చాలా జాగ్రత్తగా కనిబెడుతూంటాము — తప్పుదారి పట్టినపుడు, కుంటు పడినపుడు, మసకచీకట్లు కమ్మినప్పుడు మేము కలుగ జేసుకొని సరిచేస్తాము. అయితే చాలా మందిలో ఈప్రక్రియ కలగాపులగం గానే ఉంటుంది. అప్పుడు కూడా నేను కలుగజేసుకొని ఆ లోటు పాట్లను సవరించి వారిలోని మంచిచెడులను వేరుచేస్తాను.

ఎవరి పని వారు జేసుకొనేందుకు అందరికి కావలసినంత స్వేచ్ఛాస్వాతంత్ర్యాలు ఉన్నాయి. ఎందుకంటే ఆ చైతన్యశక్తి క్రియా రూపం దాల్చినపుడు అది పరిపరి దిశలలో వికసించగలదు, ఆ అభివ్యక్తిని మనము కృత్రిమంగా నొక్కిపెట్టి వాళ్ళ అభిమతములను, అభివ్యక్తిత రూపములను నిషేధించగూడదు. అది సహజంగా జరగాలి. అంతే. అటుల చేసినగాని పూర్ణాభివ్యక్తికి, శక్తిసామర్థ్యముల విస్తృతమునకు అవకాశం కలుగదు. అంటే ఎవరిని కాదనము, ఏ పనిని నిషేధించము. ఎవరినైనా చేర్చుకొనేటప్పుడు వాళ్ళను ముందర కొన్నాళ్ళు పరిశీలించిన తరువాత నిర్ణయం తీసుకుంటాము.

శ్రీమాత వివరణ: అంటే చేతన యొక్క విన్యాసము, ప్రవాహము ఎప్పుడు నిరంతరం జరుగుతూనే ఉంటుంది. దాని విజృంభణమునకు ఆద్యంతములుండవు. ఆటుపోట్లుండవు. అది నిరంతరం క్రియాశీలమై సెలయేటి గలగల వలె ప్రచలితమై వుంటుంది. దానికి పూర్వపరములు లేవు. శక్తిపాతము నిరంతరం జరుగుతూనే వుండాలి — నిర్విరామంగా, నిరాటంకంగా. దానిపని దానివిధానము మనము ఆలోచించి నిర్ణయము తీసుకొను నట్టిదికాదు. దానిది మానసిక దృష్టికాదు. అది చర్మచక్షువు లతో చూడదు. చైతన్యనేత్రముతో సూటిగాచూసి ఏం చెయ్యాలో నిర్ణ యించుకుంటుంది. దీనిని మనం చాలా జాగ్రతగా అర్థం చేసుకోవాలి. నిత్యనూతనంగా తన దృష్యానుగుణంగా పనిచేసుకొంటూ పోతుంది. అటుల జరిగినప్పుడు మన మానవ నేత్రములకు “విపరీతము” “ఆశ్చ ర్యము” “అద్భుతము” అనిపించే విన్యాసములను మనము ప్రత్యక్షంగా చూచెదము. అవి మానవుని ప్రాపంచికానుభవములకు పూర్తిగా భిన్న ములు కావచ్చు. ఇక్కడ నెలకొనివున్న పరిస్థితి అది. అటులనే కొన సాగుతుంది. నేనున్నంత కాలం కొనసాగుతూనే ఉంటుంది.

అధిమానస సృష్టి*

మాతృవాణి: నేను ఇదంతా చూచినప్పుడు 1926 లో జరిగిన సంఘ టన ఒకటి నాకు గుర్తు వస్తోంది. శ్రీఅరవిందులు అతిమానసాన్ని త్వరగా ఆవిష్కరింప చేయుటకై ఏకాంతవాసాన్ని అవలంబించినారు. ఆశ్రమాన్ని నిర్వహించే బాధ్యతనంతా నాకు అప్పగించారు. సాధకు లందరిని పిలిచి ఇకనుంచి వారికి సహాయకారిగాను మార్గదర్శిగాను నేనే ఉంటానని ప్రకటించారు. నేను ఆయనతో సంప్రదిస్తూ వుంటా ననియు ఆయన నా ద్వారానే పని చేయుదుననియు ప్రకటించారు. అప్పుడు అనుకోకుండా చాలా ఆశ్చర్యకరమైన సంఘటనలు జరిగి నాయి. అవి అత్యద్భుతములు, వర్ణనాతీతములు. సూక్ష్మాతిసూక్ష్మ, చిత్ర విచిత్రములతో కూడిన కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపే బ్రహ్మాండమైన నవ నూతన సృష్టి భూమిమీదికి దిగి వచ్చింది. అప్పుడిక ఒకటే దివ్యాను భూతులు, దేవతలతోడి మైత్రి, సన్నిహిత సంబంధములు మొ॥ రకరకాల ఆవిష్కరణములు సంభవించినవి.

ఇక అప్పుడు జరిగిన దివ్యావేశములు, దివ్యానుభూతుల సంగతి వేరే చెప్పాలా! ఆ నూతనసృష్టి మిరుమిట్లు గొలుపుతూ, అదే పనిగా ఆవిష్కరమవుతూనే వుంది. నేను రోజూ శ్రీఅరవిందులను కలసు కొని విశేషాలను గురించి ఆయనతో సంప్రదిస్తూ వుండే దానిని. ఒక రోజున ఈ నూతనసృష్టి ఆవిష్కరణమును గురించి ఆయనకు చెప్పాను. కొంచెం ఉత్సాహంగానే ఆయనకు వివరించాను. అప్పుడు ఆయన నా వంక చూసి.... "చూడు ఇది అధిమానస (overmind) సృష్టి. ఇది చాలా అద్భుతమైన సృష్టి అన్నమాట నిజమే. తత్ఫలితంగా నువ్వు చాలా అద్భుతములు చేసి ప్రపంచమంతా కీర్తి ప్రతిష్టలు సంపాదించ గలుగుతావు. ఈ భూమి మీద జరిగే సమస్తమైన సన్నివేశములను తల్లకిందులు చేయగలుగుతావు".... అని చెప్పి చిరునవ్వు నవ్వుతూ ఇట్లా అన్నారు. "దీన్ని అందరూ హర్షించి నిన్ను బ్రహ్మరథం పడ తారు. కాని ఇది అధిమానసానికి చెందినది. మనకు కావలసినది ఇది కాదు. అందుకని ఈ సృష్టి ఎంత అత్యద్భుతమైనప్పటికి మనకు తృణ ప్రాయము. ఇది మనకు వద్దు. అందులకు అతిమానస సృష్టిని అతి మానసాన్ని ఆవిష్కరింప చేయలి.

నా అంతర్ దృష్టితో చూసి వెంటనే అవగాహన చేసుకొ న్నాను. కొన్ని గంటల తర్వాత ఆ సృష్టి అంతా ఎగిరిపోయింది. ఆ క్షణం నుంచి మళ్లీ నూతన ప్రాతిపదిక మీద కార్యము నారంభించాము.

---

* అతిమానసానికి (విజ్ఞానము supermind) మానవ మానసానికి మధ్యన చాలా సోపానాలు ఉన్నాయి — చేతనాస్తరములున్నాయి. మనం వీటిని పరిపరి విధము లుగా అర్థము చేసుకోవచ్చును. ప్రతి చేతనా స్తరానికి దాని లక్షణములుంటయి. అంటే దాని మనస్సు, దాని వృత్తులు. అవి అంతకంతకు ప్రదీప్తములు, ప్రతిభావంతము, విశాల వ్యాప్తములుగా ఉంటాయి. ఈ స్తరములన్నింటిలోను ఉన్నతమైనది అధి మనస్సు. అది మెరుపు కాంతులతో వెలిగిపోతూ వుంటుంది. కొన్ని శక్తులకు ఆవాసము. కాని దాని పై స్తరముతో పోలిస్తే అది అవిభక్తమైన పూర్ణ జ్ఞానమునుండి ఆత్మ వెను తిరిగి అవిద్యలోనికి దిగివచ్చే సరిహద్దు. అధిమానసము దేవతలకు నివాస భూమి.

అనువాదము: డి. సత్యవాణి

రూపాంతరీకరణమనగా ఏమి?

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు: రూపాంతరీకరణమంటే నువ్వు సరిగ్గా అర్థం చేసుకోవాలి. అది స్వామిగిరి గాని నైతిక నియమము గాని గాదు. తాంత్రిక యోగసిద్ధులు గాని చిన్మయ దేహ ప్రాప్తి మొదలైనవేవి కావు. రూపాంతరీకరణము అనే పదానికి నా అర్థం వేరు. అది ఒక మహోన్నతము, మహోత్కృష్టము, పరమాధికమూ, పరిపూర్ణము అయిన ఒక విప్లవాత్మకమైన, సంపూర్ణమైన ఆధ్యాత్మికమైన పరిణామము. అనగా ప్రాణిక, భౌతిక పాశవిక ధాతువుల్లోంచి మనస్సు పుట్టి మాన వావతరణమైనప్పటి కంటే ఘనమైన చేతనా విప్లవము, పరివర్తనము. అంతకంటె ఏ మాత్రం తక్కువ స్థాయి కాని, కనీసం ఆ ప్రతిపాదిక మీద గాని జరగనప్పుడు, ఆ దిశలో తొలి మెట్టయినా ఎక్కనప్పుడు, మొదలు పెట్టనప్పుడు నాకు కావలసిన సిద్ధికి పనికి రాదు. జీవితం నుంచి యోగం నుంచి నేను కోరే ఫలితం అది కాదు. పర్యవసానం అది కాదు.

జ్ఞానోపలబ్ధి వేరు. అది కిందికి దిగిరావడం వేరు. ఆధ్యాత్మి కంగా సిద్ధి కలిగినంత మాత్రాన మనిషి రూపాంతరీకరించి పోడు. మానవ ప్రకృతంతా రూపాంతరీకరించదు. ఏదో ఊర్ధ్వమునుంచి ఒక చిన్న వెలుగు దిగటం వలన చేతన ఉన్నత స్థాయిని జేరుకోవచ్చు. మకుటంలో వికసించి ఒకింత పురుష సాక్షాత్కారమును పొందవచ్చు. కాని ప్రకృతి మట్టుకు ఏ మాత్రం మార్పు చెందక "యథా ప్రకార సిద్ధి రస్తు" గానే ఉంటుంది. అధో విభాగములు పూర్వ మెట్లుండునో అటు లనే ఉండును. అటువంటి వాళ్లను నేను చాలా మందిని చూచాను. జ్ఞానజ్యోతి దిగివచ్చి మనస్సులో మనస్సు యొక్క ఒక విభాగమును మాత్రమే వెలిగిస్తే సరిపోదు — అది ఇంకా కిందివరకు దిగి వచ్చి భౌతిక కోశములో సహితము భాసించినపుడే అసలు రూపాంతరీక రణం సాధ్యమవుతుంది. ఒక ప్రకాశం మనస్సులోకి చేరడమే కాదు. ఆ జ్యోతి భౌతిక సత్తా లోకి ప్రవేశించినపుడు తప్ప నిజమైన రూపాం తరం సంభవించదు.

మనసులో వెలిగిన జ్యోతి మనస్సును ఆధ్యాత్మీకరించగలదు. లేదా మనసునో, మనస్సు యొక్క ఒక విభాగాన్నో మార్చగలదు గాని అది ప్రాణిక స్వభావాన్ని మాత్రం మార్చ లేదు. అలాగే ప్రాణిక శక్తిలో ప్రవేశించిన జ్యోతి ప్రాణిక శక్తి ఉద్యమాల యొక్క చేష్టలను పరిశుద్ధము గావించి, వాటి విస్తృతిని పెంచగలదు. ప్రాణిక సత్తాలో నిశ్శబ్దాన్ని, స్థిరత్వాన్ని తీసుకు రాగలదు. కాని శరీరాన్ని, భౌతిక చేత నని మాత్రం అలాగే వదిలేస్తుంది. దానిని మరింత జడపరచి, సమ తౌల్యాన్ని నష్టపరుస్తుంది. కేవలం జ్యోతి యొక్క అవతరణం చాలదు. ఊర్ధ్వ చేతనము యావత్తూ తన శాంతి, శక్తి, జ్ఞానం, ప్రేమానందము లతో సహా దిగి రావాలి. మరియు ఈ అవరోహణ అంతస్సత్త్వము నకు బంధ విముక్తిని కలిగిస్తుందేమోగాని సంపూర్ణ సిద్ధిని కలిగిం చదు. అది అంతర సత్త్వములో గొప్ప మార్పుకు కారణం కావచ్చు కాని భౌతిక జీవితాన్ని అసంపూర్ణమైన పనిముట్టుగా, అశక్తంగా వదిలేస్తుంది. చివరిగా సాధన వలన సమకూరే రూపాంతరం పూర్తి సత్తా యొక్క అతిమానసీకరణం కానిదే పూర్తికాదు. చైత్యీకరణం (psychicisation) మాత్రమే సరిపోదు. అది మొదటి మెట్టు మాత్రమే. ఆధ్యాత్మీకరణమూ ఊర్ధ్వ చేతనావతరణమూ సరిపోవు — ఇది మధ్య మెట్టు. చరమస్థితి అతిమానస చేతన యొక్క శక్తి వల్లనే సాధ్యము. వ్యక్తిపరంగా దానికన్న తక్కువ స్థాయి చాలనిపించవచ్చు. కాని ఈ పృథ్వి యొక్క చేతన ఒక నిర్దిష్టమైన మార్గం వైపుగా ముందుకు సాగాలంటే అది అతిమానసాన్ని స్థాపించడంతో తప్ప జరగదు.

*

...వెంటనే ఈ పృథ్వి పై ఆధ్యాత్మిక జీవనాన్ని స్థాపించడమే నా లక్ష్యము. దానికి మొదట దైవమును సాక్షాత్కరించుకోవాలి. అపుడే జీవితం ఆధ్యాత్మికమౌతుంది. లేదా అపుడే నేనంటున్న దివ్య జీవనం సాధ్యమౌతుంది

...ఈ సాక్షాత్కారమే మొదటి అవసరం. ఈ ప్రాతిపదిక మీద మిగిలినదంతా జరుగుతుంది. అది జరగనిదే దేనికి ఆస్కారం లేదు.

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ఆశ్రమం ఒక ప్రయోగశాల

శ్రీఅరవిందవాణి:

ఆధ్యాత్మిక, అతిమానస యౌగిక 'ప్రయోగశాల' వంటి ఈ ఆశ్రమంలో మానవాళియొక్క, వివిధ వర్గములకు ప్రతినిధులుగా రక రకాల మనుషులు ఉండి తీరాలి. ఎందుకంటే ఈ రూపాంతరం కేవలం మంచి వాళ్ళకే పరిమితము కాదు. అందరికి వర్తిస్తుంది. ఒకే మనిషిలో మంచి చెడ్డలు రెండూ కలిసి ఉంటాయి. సాత్వికులూ నాగరికులూ అయిన వారు మాత్రమే ఈ యోగాన్ని కోరివస్తే వారిలో ప్రాణిక శక్తికి సంబంధించిన సమస్య ఎక్కువ ఉండదు. అందుచేత ఈ భూమ్మీద ప్రకృతిసిద్ధమైన ప్రాణిక శక్తి విషయాలను ఎదుర్కొని వాటినుంచి బయటపడడం సంభవించదు. అలాంటపుడు ఈ కృషి విజయవంతం కాదు. కొన్ని సందర్భాలలో అధిమానసానికి (overmental) సంబం ధించిన ఒక పొర మానసిక, ప్రాణిక భౌతిక తత్వాలను ఆవరించి ఉండవచ్చు. వాటిని ప్రభావితం చేయవచ్చు. కాని అది అతిమానసా నికి సంబంధించినది కాదు. ఆశ్రమంలో చేరినవారిలో అన్ని ప్రాంతాల నుంచి వచ్చిన విభిన్న లక్షణాలు వారున్నారు కనుక ఇది తప్పనిసరి.

ఈ సామూహిక యోగసాధనలో ప్రతి ఒక్కరికి వర్తించక పోయినా, ఒక్కొక్క స్తరములో (లోకములో) పని చేస్తున్నపుడు ఒక్కొక్క. రకమైన సమస్య ఎదురౌతుంది. ఆశ్రమంలోని సమస్యలకు కారణం యిదే. మార్గములోని అడ్డంకులను తొలగించేంత వరకు ఈ సమస్యలు తప్పవు....

సాధకులలోని లోటుపాట్లు పైనించి దిగిన కాంతే తీసివేయ గలదు — సాత్వికమైన నియమాలు సాత్వికతతో ఉన్న వాళ్ళ స్వభా వాన్నే మార్చగలవు.

శ్రీమాతృ వాణి:

ఈ ఆశ్రమంలో పదకొండు వందల కంటే ఎక్కువ మందే ఉన్నారు. ఈ సంఖ్య రోజు రోజుకూ పెరుగుతోంది.

ఇప్పుడు వారిలో చాలామంది సాధన చేయని వారున్నారు. వారి విషయంలో సమస్యలు తలెత్తవు. కాని సాధన చేసేవారందరికి ఎలా ఉంటుందంటే.... ప్రతి మానవుడు ఎంతటి పరిపూర్ణవంతుడైనా ఇంకా అసంపూర్ణంగాను, పాక్షికంగానూ ఉంటాడు. అతడు ఈ ప్రపంచంలోని ఒక తత్వానికి ప్రతినిధిగా ఉంటాడు. అది ఎంతో క్లిష్టమైన తత్వము, కావచ్చు కాని అది ఒక్క తత్వము మాత్రమే. అదే ఇండియాలో ధర్మం అని పిలవబడేది. సత్యం, న్యాయం అని పిలవబడేవి.

ఎంత ఉన్నత శ్రేణికి చెందిన వ్యక్తి అయినా ఎంత విశిష్ట కార్యాచరణ కోసం నిర్దేశించబడినా అతడు ఒక్క వ్యక్తియే. అంటే పూర్తి రూపాంతరీకరణ ఒకే వ్యక్తి ద్వారా ఒకే శరీరంలో సిద్ధించదు. ఇక్కడ చాలామంది ఉండేందుకు కారణమిదే.

ఒక వ్యక్తి తాను వంటరిగా, ఏకాంతంగా తన స్వీయ సంపూర్ణతను సాధించుకోవచ్చు. ఒక వ్యక్తి తన చేతనావస్థలలో అనంతాన్ని సంపూర్ణత్వాన్ని అనుభవించవచ్చు. అయితే అది కార్యాచరణ, కార్యసిద్ధి విషయం వచ్చేసరికి అది ఎప్పుడూ పరిమితంగానే ఉంటుంది.

నేను చెప్పింది మీకు సరిగా అర్థం అయిందో లేదో నాకు తెలీదు. కానీ వ్యక్తి జ్ఞానానికి అవధులు లేవు. అంతర్గతంగా ఎవ్వరైనా తాను సంపూర్ణము, అనంతత్వమూ అనుభవించవచ్చు. అయితే బాహ్యజీవితంలో అది పరిమితంగానే ఉంటుంది. అందరికి సంబంధించిన సామూహిక కార్యాచరణకు పూనుకొన్నపుడు కనీసం కొంతమంది మనుషులు ఉండితీరాలి.

చాలా పాత పద్ధతులలో పన్నెండుమంది చాలని చెప్పారు. అయితే నేటి క్లిష్టమైన జీవితంలో ఆ సంఖ్య సరిపోదు. అన్ని శ్రేణులకు సంబంధించిన వాళ్ళు ఉండాలి. అంటే దానిని గురించి మీకేం తెలీదు. మీరేం ఊహించలేరు. కాని ప్రతి ఒక్కరు ఒక కష్టతరమైన దానికి ప్రతినిధులుగా ఉండి వాటి మీద విజయం సాధించి, రూపాంతరం చెందించగలరు.... కష్టం అనడం కంటె కూడా ప్రతి ఒక్కరు ఒక అసాధ్యానికి ప్రతినిధి... దాన్ని పరిష్కరించాలి. ఈ మొత్తం అన్ని అసాధ్యాలు కార్యాచరణలోకి రూపాంతరం చెందుతాయి. ప్రతి వ్యక్తి ఒక

పరిష్కరించాల్సిన అసాధ్య సమస్య. ఆ అసాధ్య సమస్యలన్నింటిని పరిష్కరించినపుడే కార్యసిద్ధి జరుగుతుంది.

నేనిపుడు చాలా ఔదార్యంతో 'అసాధ్యం' అన్న చోట కష్టం అన్న పదం ఉపయోగిస్తాను. బహుశ ఇంక అవి అసాధ్యాలు కావు.

*

నీవు అందరినుండి దూరంగా ఒంటరిగా కూర్చున్నపుడు, నిశ్శబ్దంలో నిన్ను నీవు మరింత చపలంగా చూసుకున్నపుడు నువ్వు చాలా అద్భుతమైన అవగాహన కల్గినట్లు ఊహించుకుంటావు. అయితే నువ్వు ప్రతి నిమిషం జీవితంలో పరీక్షకు గురి అయినపుడు నీ అసంపూర్ణతల, నీ తెలియనితనాల ఎరుక నీకు కలిగినపుడు, నీ చెడు సంకల్పాల చిన్న చిన్న కదలికలు రోజుకి వందసార్లు అనుభవంలోకి వచ్చినపుడు త్వరలోనే నీ భ్రమ తొలగి.... నీ కృషిలో మరింత నిజాయితీ చోటు చేసుకుంటుంది.

ప్రపంచానికి దూరంగా, మనని మనమే చూసుకుంటూ, ఎక్కడో వంటరి అరణ్య ప్రదేశంలో సౌందర్యమూ, విశ్రాంతి ఉన్న చోట ఆశ్రమ స్థాపన చేయకుండా దానికి వ్యతిరేకంగా నిత్యజీవితపు కార్యక్రమాల మధ్య ఉంటూ వాటిని కూడా మనలాగే చైతన్యం చేస్తూ, ఇతర మానవుల తోటి మన సంబంధాలలో మన లోపలి స్పందనములను ఎరుక గల్గి ఉండటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాం.

కష్టాలనించి పారిపోవడం వాటిని జయించడం కాదు. శత్రువు నించి పారిపోతే నీవు శత్రువుని ఓడించలేవు. పైగా అతడే నిన్ను ఓడించడానికి అన్ని అవకాశాలు ఉంటాయి. అందుకే మనం ఈ పాండిచ్చేరిలో ఉన్నాం, ఎక్కడో హిమాలయ శిఖరాలమీద లేము.

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

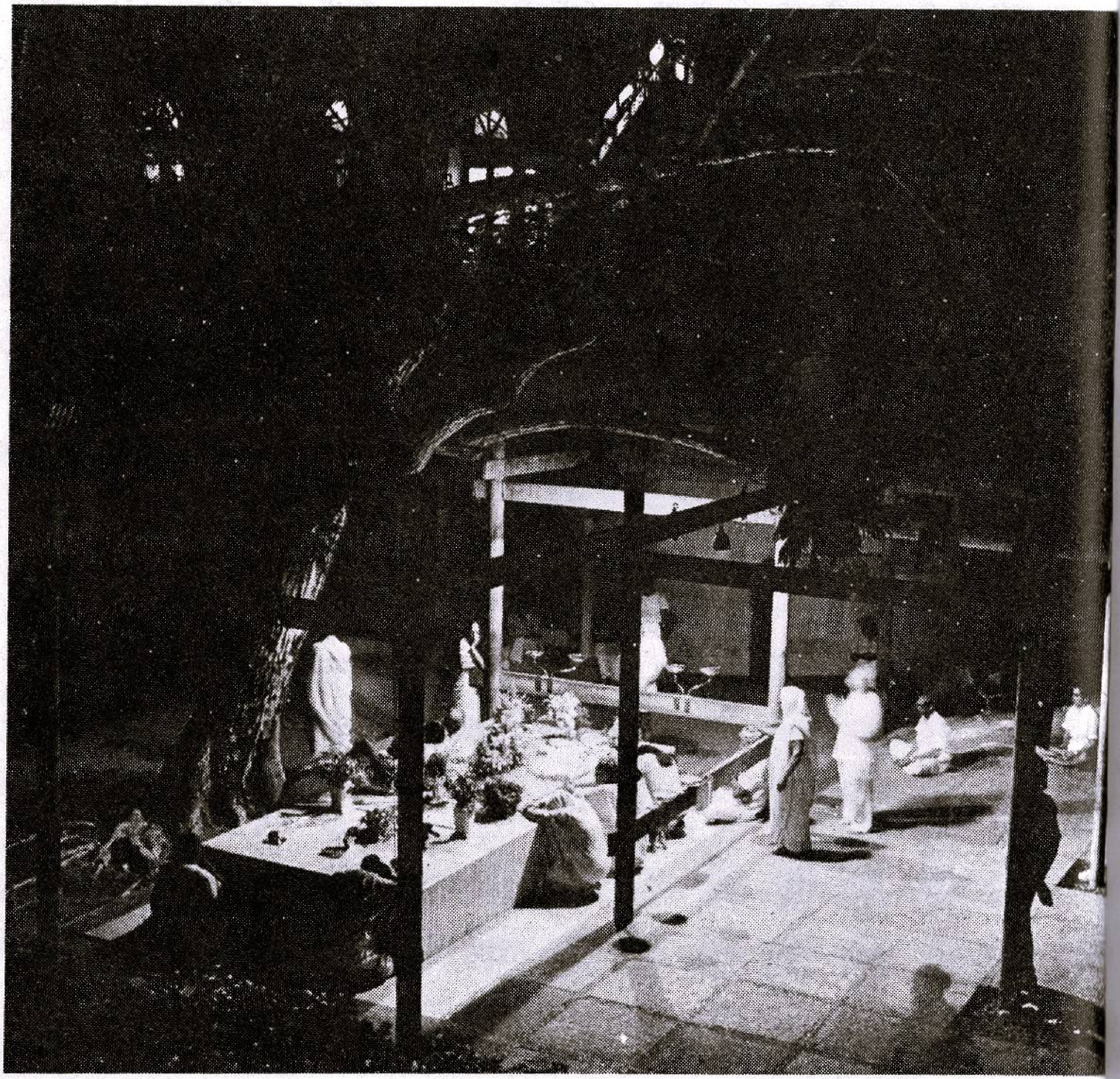

సమాధి

మా ప్రభువు యొక్క ఆచ్ఛాదమా! ఇవియే మా అనంతకోటి కృతజ్ఞతాభివందనములు. మా కొరకు మీరెంతయో శ్రమించిరి. పాటుపడిరి. పోరాటమును సల్పిరి. బాధలను భరించిరి. ఆశాజ్యోతిని వెలిగించిరి. సంకటములను సహించిరి. మా కొర్కై ఒక మహా కార్యమును సంకల్పించిరి. నిర్వహించిరి. బాటను ఏర్పరచిరి. కార్యమును సాధించిరి. నీ మ్రోల ప్రణమిల్లి మేము మీకెంత ఋణపడియున్నామన్న సంగతి ఒక్క నిముసమైనా విస్మరించకుండునట్లు అనుగ్రహింపుమని వేడుకొనుచుంటిమి.

9 డిసెంబరు 1950 — శ్రీమాత

శ్రీఅరవిందుల యోగములో సాధన

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు:

మన ప్రయత్నములకు లక్ష్యమైన, కష్టసాధ్యమగు పరమార్థము రెండు శక్తుల సమావేశము వల్లనే లభ్యమగుచున్నది. ఇహము నుండి పిలిచే దృఢమైన, అమోఘమైన ఆకాంక్ష ఒకటి. పరము నుండి అనుగ్ర హించే పరమ కృప రెండవది.

కాని సత్యాజ్ఞానముల నియమములందు మాత్రమే, 'పరమకృప' ప్రవర్తిస్తుంది. అసత్యాజ్ఞానములు దానిపై విధించు నియమములందు అది ప్రవర్తించదు. ఎందువల్లనంటే, అసత్యమునకు అది లొంగినట్ల యితే, స్వకార్య వ్యాఘాతము సంభవిస్తుంది.

సత్యాజ్ఞానముల నియమములు ఇవి. వీటి వల్లనే 'పరాశక్తి' అవతరించేది. 'పరమ విజ్ఞానశక్తి' మాత్రమే పైనుంచి దిగిన్నీ, క్రింది నుంచి వికసించిన్నీ, స్థూల ప్రకృతిని జయప్రదముగా వశము చేసుకొని దాని దోషములను పరిహరిస్తున్నది....

నిష్కపటమైన, సంపూర్ణమైన, ఆత్మార్పణము ఉండవలెను. ఈశ్వర శక్తిని పొందడానికి ప్రత్యేకముగా తన్నుతాను వికసింప చేసు కోవలెను. పైనుండి అవతరించే సత్యమును సర్వదా సంపూర్ణముగా గ్రహించుచుండవలెను. ఐహిక ప్రకృతిపై ఇంకను ఆధిపత్యమువహించి యుండు మనస్సు, ప్రాణము, దేహము — వీటికి సంబంధించిన శక్తుల యొక్కయు రూపముల యొక్కయు అసత్యమును సర్వదా సంపూర్ణ ముగా నిరాకరించవలెను.

ఆత్మార్పణము సంపూర్ణముగా నుండవలెను. అది పురుషుని ప్రతి భాగమును వశపరచుకొవలెను. చైత్యపురుషుడు (psychic) తల యూపినంత మాత్రమున చాలదు. పరాబుద్ధిమయ పురుషుడు (higher mental) సమ్మతించినంత మాత్రమున చాలదు.[1] ప్రాణమయ పురుషుడు

---

[1] మన యొక్క మనోమయ, ప్రాణమయ, అన్నమయకోశములకు లోపల సూక్ష్మముగా, చైతన్యరూపమున లోపలిమనస్సు లోపలిప్రాణము

(inner vital) లోబడినంత మాత్రమున చాలదు. అన్నమయ పురుషుడు (inner physical consciousness) తెలుసుకొన్నంత మాత్రమున చాలదు. పురుషుని ఏ భాగమందూ అతి బహిరంగ భాగమందు సైతము — మినహాయించుకొనే దేదిన్నీ ఉండకూడదు.[2]

పురుషుని యందలి కొంతభాగము అర్పితమై మరికొంత భాగము తన్ను తాను మినహాయించుకొని, దాని మార్గాన్నే అది అను సరిస్తూ లేదా దాని నియమములనది విధిస్తూ ఉంటే — అట్లా జరిగే ప్రతిమాటూ, ఈశ్వర కృపను నీనుండి నీవే దూరముగా త్రోసివేసు కొంటున్నావు. నీ భక్తి, నీ అర్పణమూ — వీటి మరుగులో నీవు నీ ఆశలకు, అహంకార పూరితమగు కోరికలకూ, ప్రాణమయ కోశము నకు సంబంధించిన పట్టుదలకూ ఆశ్రయమిచ్చినట్లయితే, నిజమైన ఆకాంక్ష ఉండవలసినచోట వీటిని నీవు ఉంచినట్లయితే, లేదా దానితో వీటిని కలిపివేసి, ఈశ్వరశక్తిని, మోసగింప యత్నించినట్లయితే, నీలో మార్పుకలగడం కోసం 'ఈశ్వర కృపను' వేడుకోవడము వ్యర్థము.

సత్యమును పొందుటకు నీవు నీలో ఒక భాగమునుగాని, ఒక పార్శ్వమునుగాని వికసింపజేసి వేరొక భాగమును విరోధ శక్తులు ప్రవేశించడమునకు తెరిచి ఉంచితే — 'ఈశ్వరకృప' నీపై స్థిరముగా నుండునని ఆశించడము వ్యర్థము. సత్యరూపమును ప్రతిష్ఠించవలెనని ఇచ్ఛ ఉంటే, ఆలయమును నీవు పరిశుద్ధముగా నుంచుకోవలెను.

ప్రతి పర్యాయమూ, (ఈశ్వరకృపా) శక్తి తాను కలుగజేసు కొని, సత్యమును తీసుకొని వస్తూ ఉండగా, నీవు దానిపై విముఖ త్వము చూపి, బహిష్కరింపబడ్డ అసత్యమును నీవు పునరాహ్వానము చేస్తూఉంటే — నీకు ఈశ్వరకృప కలుగలేదని నీవు దానిని నిందించ రాదు — నీవు నిందించవలసినది నీ అసత్యేచ్ఛనూ, అసంపూ ర్ణార్పణమునూ.

లోపలిస్థూలము కలవు. యోగులు మాత్రము వానిని చూడగలరు. అవే ఇచ్చట ప్రాణమయ చైత్యపురుషుడు, అన్నమయ చైత్యపురుషుడు అని వివరించబడ్డవి.

[2] శంకల వెనుక భ్రమల వెనుక, మిషల వెనుక ఒదిగి ఉండే దేదిన్నీ ఉండకూడదు. తిరుగుబాటు చేసేదికాని, నిరాకరించేది, ఏదిన్నీ ఉండకూడదు.

నీవు సత్యము కొరకు ప్రార్థించినప్పుడు, నీలో ఏదో ఒకటి, అసత్యమైన దానిని, అజ్ఞానముతో కూడిన దానిని, దివ్యేతరమైన దానిని కోరుకొనుచున్నట్లయితేనూ, లేదా, అటువంటి దానిని పూర్తిగా నిరాకరించడానికి అనిష్టముగా ఉన్నట్లయితేనూ — విరోధశక్తులు నిన్ను వశము చేసుకొంటవి. అప్పుడు ఈశ్వరానుగ్రహము నీకు దూర మవుతుంది. మొట్టమొదట నీలో ఏది అసత్యముతోనూ అజ్ఞానము తోనూ కూడివున్నదో దానిని కనిపెట్టు. దానిని పట్టుదలతో నిరాక రించు. అప్పుడే నీవు నీలో మార్పు కలిగించడముకోసము ఈశ్వర శక్తిని ప్రార్థించితే యుక్తముగా ఉంటుంది.

సత్యాసత్యములు, జ్ఞానాజ్ఞానములు, ఆత్మార్పణ స్వార్థపరత్వ ములు — ఇవి ఈశ్వరార్పితమైన మందిరములో అన్నియూ కలిసి నివ సిస్తాయని అనుకోకు. నీలో మార్పు పూర్తిగా ఉండవలెనంటే దానిని ప్రతిఘటించే అన్ని విషయములు నీవు పూర్తిగా నిరాకరించవలెను.

నీవు ఈశ్వరాజ్ఞను ఈడేర్చకపోయినప్పటికీ నీకోరిక ననుస రించి ఈశ్వరశక్తి సర్వమునూ చేస్తుందనీ, చేసితీరుతుందనే తప్పు అభి ప్రాయము పెట్టుకోకు. నీ ఆత్మార్పణము యథార్థమైన దానినిగాను సంపూర్ణమైన దానినిగాను చేయి. అట్లా చేసినప్పుడే నీ మనోభీష్టము లన్నీ సిద్ధిస్తవి.

నీ కొరకు ఈశ్వరశక్తే అర్పణము సైతము చేస్తుందనే పనికి మాలిన తప్పుడు ఆశకూడా పెట్టుకోకు. ఆమెకు నీవు ఆత్మార్పణం చేసుకోవలెనని ఈశ్వరాదేశము. కాని బలవంతములేదు. తిరుగులేని మార్పు నీవు పొందేవరకూ ఎప్పుడుపడితే అప్పుడు, దైవములేడని నిరా కరించడమునకూ, ఆత్మార్పణాన్ని రద్దు చేసుకోవడానికీ, నీకు స్వేచ్ఛ కలదు. కాని, దానివల్ల కలిగే ఆధ్యాత్మిక పర్యవసానము ననుభవించ డానికి నీవు సంసిద్ధుడవై ఉండవలెను. నీ అర్పణము ఆత్మకృత్యమై, స్వేచ్ఛాపురస్సరమై ఉండవలెను. అది చైతన్యము గల పురుషని అర్ప ణమై యుండవలెను గాని, జడమున్నూ, ఎటుతిప్పిన అటుతిరుగు కీలు బొమ్మయొక్క గాని, ఉపకరణముయొక్క గాని అర్పణము వంటి అర్ప ణమై యుండరాదు.

శుద్ధ జడత్వమును చూచి, యథార్థార్పణమని తరచుగా భ్రమ పడడం కద్దు. కాని జడత్వము నుంచి యథార్థము, శక్తిమంతము అయిన దెట్టిదిన్నీ లభించదు. శుద్ధ జడత్వమే స్థూలప్రకృతిని ప్రతి ఆసురిక తమోవృత్తిపాలూ చేస్తున్నది. సంతోషపూర్వకమున్నూ, దృఢమున్నూ, అనుకూలమున్నూ అయిన విధేయత ఈశ్వరకార్యమునకు అవసరము — సత్యమునకు శుశ్రూషచేయు జ్ఞానికుండే విధేయతవంటి విధేయత, అజ్ఞానాసత్యములపై కత్తిదూయు 'అంతర్యోధుని' కుండే విధేయత వంటి విధేయత, శ్రద్ధాళువగు భగవత్కింకరునికుండే విధేయతవంటి విధేయత.

ఇదియే సరియైన భావము. ఇటువంటి భావము కలవారే ఆశా భంగముల వల్లగాని, కష్టములవల్లగాని చలించని శ్రద్ధగలవారై కఠిన మైన అగ్నిపరీక్ష దాటి ఉత్కృష్టమైన విజయమున్నూ, మహత్తరమైన పరివర్తనమున్నూ పొందగలరు.

తెలుగు మూలం: స్వామి శుద్ధానంద భారతి, చింతాదీక్షితులు గార్ల 'జగన్మాత'

"సత్యమును అన్వేషించుటకై భూలోకమును వీడిపో నక్కరలేదు. ఆత్మను దర్శించుటకై జీవితమును త్యజిం చనవసరము లేదు. భగవంతునితో సంబంధ బాంధ వ్యములను పొందుటకై ప్రపంచమును విసర్జించనవ సరమూ లేదు. మూఢాచారములను నమ్ముకోనవస రమూ లేదు. ఆయన సర్వే సర్వత్రా ఉండి కూడా మనకు కనబడదు. ఎందుకంటే మన మాయనను కనుగొనుటకై ప్రయత్నము చేస్తే గదా!" మనకీ విష యము చెప్పేందుకే శ్రీఅరవిందులు అవతరించారు.

మూలం: శ్రీమాత

కొన్ని ప్రశ్నలు – సమాధానాలు

శ్రీమాత సమాధానాలు:

ప్రశ్న: మధుమయీ! ఎవరో నన్నొక ప్రశ్న అడిగారు. "మానవాళికి సేవ చేయగలిగిన గొప్ప గొప్ప డాక్టర్లు, ప్లీడర్లు వాళ్ళ ముక్తి కోసం ఆశ్రమానికి వచ్చి వుంటే సమాజానికి నష్టం గలగదా? వాళ్లు తోడి మానవులను, ప్రపంచాన్ని సేవించినట్లయితే దైవాన్ని మరింత గొప్పగా సేవించినట్లేగదా!"

ఇక్కడి కెవ్వరూ వాళ్ళ వ్యక్తిగత ముక్తి కోసం రారు. ఎందుకంటే శ్రీఅరవిందులకు ఈ ముక్తి ముఖ్యం గాదు. మనకు ముక్తి అనే పదము నిరర్ధకం. మనమిక్కడ ఎందుకున్నామనుకుంటున్నావు? పృథ్విని, మానవులను రూపాంతరీకరణమునకు సన్నద్ధపరచి తద్వారా నూతన సృష్టిని ఆహ్వానించుటకే. మన వ్యక్తిగత ప్రయత్నము ఎందుకు చేస్తున్నామనుకుంటున్నావు? ఆత్మాభివృద్ధి ఎందుకు? అవి కూడా ఆత్మ విమోచనం కోసం కాదు — మన కార్య సాఫల్యతకి యోగసిద్ధి కనివార్యం కాబట్టి.

ఆశ్రమంలో ఇన్నాళ్ళ నుంచి ఉంటూ కూడా నువ్వింత ఛాందసంగా ఆలోచిస్తున్నావంటే నాకు చాలా ఆశ్చర్యమేస్తుంది. నేను మీకు శ్రీఅరవిందుల "quotation" ఒకటి పంపుతున్నాను. ఇది చదివితే నీకు బహుశా కాస్త కనువిప్పు కలుగవచ్చు.

"మానవాహంకారాన్ననుసరించి ఒక గొప్ప మానసిక, నైతిక, సాంఘిక వ్యవస్థను స్థాపించుటకు మానవుల మధ్య సౌజన్య సౌహార్ధములు, గుణగణములు సాధించుటకు మాత్రమే మేము యిక్కడ ఉన్నామనే భావన అజ్ఞాన భూయిష్టమైనది. నా ఉద్దేశాలకు వెయ్యి మైళ్ళ దూరం! అలాంటిదేదైనా చేస్తానని నేనెన్నడూ వాగ్దానం చేయలేదే. మానవ స్వభావం లోపభూయిష్టమైనది. మంచితనము, సౌశీల్యము, కూడ కేవలం నటన, కాపట్యమే. అవి స్వాత్మాభిమానములతో కూడిన డాంభికములే. జీవితానికి ఆధ్యాత్మిక సత్యమే ప్రాతిపదిక. ఆత్మ సమర్పణము, దైవసాయుజ్యము అహంకారాతీతత్వము దాని

ప్రాథమిక సూత్రాలు. ఈ పునాది కుదుటపడేంత వరకు సాధకుడు నిమ్న ప్రకృతి యొక్క దుష్ట శక్తులతో పెనగులాడే అజ్ఞాని, అర్భకుడు. ఆధ్యాత్మిక వికాసం కలగగానే తన అంతరాత్మకు చేరువౌతాడు. శ్రీమాత ప్రేమ సానిధ్యానుభూతులను పొందుతాడు"

ప్రశ్న: మధుమయీ! అది వరకు ఆశ్రమానికికొచ్చే వారిపట్ల, ఆశ్రమంలో చేరుటకొచ్చే వారి పట్ల మీరు చాలా strict గా ఉండేవారు. కాని యిపుడు అటుల కాదు. ఎందుకు?

ఆశ్రమం యోగసాధకులకే పరిమితమైనప్పుడు కాఠిన్యమవసరమే గదా! పిల్లలను చేర్చుకోవడం వల్ల అలాంటి కాఠిన్యాన్ని సడలించాల్సి వచ్చింది. అది అనుచితమైంది కూడ. మన జీవిత సరళి కూడా మారిపోయింది.

ఇప్పుడు ఆశ్రమం పృథ్వీ జీవితం యొక్క సంకేత రూపమైన ప్రతినిధిగా తయారైంది. అందువల్ల దివ్యజీవనం వైపు వికాసాన్ని ఆకాంక్షించే ప్రతి వానికి ఆశ్రమంలో స్థానం ఉంటుంది.

ప్రశ్న: శ్రీఅరవిందాశ్రమం అంటే ఏమిటని క్రొత్త వారెవ్వరైనా మిమ్మల్ని అడిగితే మేము సంక్షిప్తమైన, సరైన సమాధానం ఏమని చెప్పాలి?

ఆశ్రమం రేపటి సృష్టియైన నవ్య ప్రపంచపు జన్మస్థలి. ఇంకా యితర ప్రశ్నలేవైనా అడిగితే "శ్రీమాతరవిందుల పుస్తకాలను పఠించండి. వారి బోధనలను అధ్యయనం చెయ్యండి" అని మాత్రమే సమాధానం చెప్పాలి.

"మరి కొంతకాలం ఆశ్రమానికి దూరంగా ఉండిపోతే నాతో యిప్పటి వలెనే సాన్నిహిత్యాన్ని నిలుపుకొని వుండగలనా"? అని నీవు ప్రశ్నిస్తున్నావా? అది నీవెంతకాలం ఎడంగా ఉన్నావో అన్న దాన్ని బట్టి ఉంటుంది.

ఎందుకంటే మెల్ల మెల్లగా నువ్వు నీ అంతరాత్మవే అన్న సత్యాన్ని మరుస్తావు. అంతేగాక నువ్వు "ఆలోచనాపరునిగాను" "చతురునిగాను" "హేతువాదిగాను" మనుగడ సాగించేందుకు అలవాటు పడిపోతావు. అలాగాక మరోలా వుండడాన్ని వూహించలేవు.

ఆశ్రమంలో పాటించు ముఖ్యదినములు

ఫిబ్రవరి 21, శ్రీమాత జన్మదినము (జననము 1878)

మార్చి 29, శ్రీమాత శ్రీఅరవిందులతో తొలిసారి సమావేశమైన రోజు (1914)

ఏప్రిల్ 4, శ్రీఅరవిందులు పాండిచ్చేరికి విచ్చేసిన దినము (1910)

ఏప్రిల్ 24, శ్రీమాత శాశ్వతంగా పాండిచ్చేరికి వచ్చేసిన రోజు (1920)

ఆగష్టు 15, శ్రీఅరవిందుల జన్మదినము (జననము 1872)

నవంబరు 24, సిద్ధి దినము — 1926 ఈ దినం జరిగిన ఆధ్యాత్మిక సంఘటన స్మృత్యర్థం. శ్రీకృష్ణ చైతన్యం (overmind) శ్రీఅరవిందుల శరీరములోనికి అవతరించిన శుభదినము

ఆశ్రమంలో పాటించే ఇతర ముఖ్యదినములు

ఫిబ్రవరి 29, అతిమానస చేతనాజ్యోతిశ్శక్తులు అవతరించిన రోజు (1956)

నవంబరు 17, శ్రీమాత దేహం చాలించిన రోజు, 1973. శ్రీమాత దేహం సమాధి పైఅంతస్థులో నవంబరు 20 తేదిన వుంచబడినది.

డిసెంబరు 5, శ్రీఅరవిందులు శరీరము వీడిన రోజు (1950) శ్రీఅరవిందుల శరీరము డిశంబరు 9 వ తేదిన సమాధి యందుంచబడినది.

> మనిషి అనగా తన లీలా రూపములలో మరుగుపడి యుండి తన నిజ రూపమును అన్వేషిస్తూ దివ్యత్వ మును పొందగల సమర్థుడు. ప్రకృతి ద్వారా ప్రవర్థ మానమౌతూ దైవోన్ముఖంగా పయనించే ఆత్మ. అతను దైవము. చిరంతన సత్త్వము.
>
> మూలం: శ్రీఅరవిందులు

శ్రీమాత Supramental (అతిమానసము, విజ్ఞానము) ను క్రిందికి తెచ్చిపెట్టుటకై అవతరిస్తుంది. తదవతరణము ద్వారానే ఆమె సంపూర్ణాభివ్యక్తము సాధ్యమవుతుంది.

శ్రీఅరవిందులు

శ్రీమాత

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు:

మదర్‌ని[*] ప్రేమింపుము

మదర్ ఎప్పుడూ నీ వంక చూస్తున్నట్లుగానే ప్రవర్తింపుము. ఏలన నిజానికి ఆమె నిరంతరం ప్రత్యక్షమే.

*

నువ్వు నీ మనస్సు చెప్పే మాటలను వినిపించుకున్నట్లయితే, శ్రీమాత నీ ఎదుట సాక్షాత్కారించినప్పటికి నువ్వు ఆమెను గుర్తించ లేవు. నువ్వు నీ మనస్సును గాక ఆత్మను వినిపించుకున్నప్పుడు, భ్రమాత్మకమైన నీ మనస్సునుగాక సత్యమును మాత్రమే శిరసావహించే నీ ఆత్మను పిలిచినప్పుడు, నీవు దివ్యమాతను నమ్ముకున్నప్పుడు, ఆమె నీలోని దివ్యతత్త్వములను, దివ్యాంశములను అజ్ఞానమునుండి వేరుజేసి దివ్య ప్రకృతికి వాహనములుగా తయారు జేస్తుంది. తీర్చిదిద్దుతుంది.

*

మనము శ్రీమాత (మదర్) అని ఆరాధించే వ్యక్తి సృష్టినంత టిని అధిష్ఠించియున్న ఈశ్వరుని చిచ్ఛక్తి. ఆమె బాహ్య రూపము ఏకమే అయినప్పటికి నిజానికి బహుముఖరూపిణి. ఆమె వ్యవహారములు మెండు. ఆమె ఎటు పోవునో ఏమి చేయునో ఎవరికెఱుక? ఎంతటి బుద్ధికుశలురైనా, మహా మేధావులైనా ఆమె అనంత కోటి వ్యాపారము లను అంతు బట్ట లేరు. పరమాత్ముని చిచ్ఛక్తే జగన్మాత. తను సృష్టిం చిన చరాచర జగత్తు కతీతము. ఆమె అఖండ స్వరూపము నెవరెరుగ గలరు? మానవులకు తెలియుటకై తనను తానే కుంచించుకొని దాల్చిన దేవతా రూపములను మాత్రమే మానవులెఱుగ గలరు. దేవతల నియ మిత తత్త్వములను పరిమిత కార్యావళుల ఛాయలను మాత్రమే తెలుసు కొన గలరు.

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహాశాస్త్రి

---

[*] ఆశ్రమంలోపలా, బయటా 'మదర్' అనే నామము ప్రసిద్ధమైనది.

చిహ్నాల అర్థము

శ్రీమాత వచనములు:

శ్రీఅరవిందుల చిహ్నము

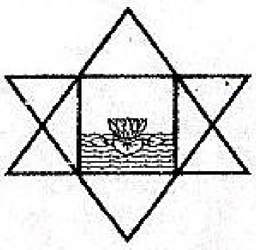

అధోముఖంగా నున్న త్రిభుజం సత్ — చిత్ — ఆనందముల కును, ఊర్థ్వముఖంగా నున్న త్రిభుజం ప్రాణం, తేజస్సు, ప్రేమల రూప మున జడము యొక్క ఆకాంక్షను తెలియజేయును.

ఈ రెండు త్రిభుజముల కలయికగానున్న సమచతురస్రం దైవం యొక్క సమగ్ర ఆవిర్భావమును, దాని మధ్యనున్న పద్మం, పరమాత్మ అవతారమును సూచించును.

సమచతరస్ర మందలి జలము, పరమాత్మ యొక్క బహుళ సృష్టిని వ్యక్తం చేయును.

శ్రీమాత చిహ్నము:

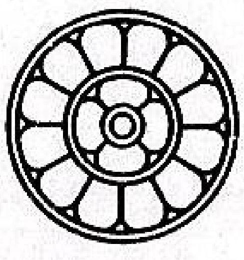

కేంద్ర వర్తులం దివ్యచేతనను తెలియజేయును. తర్వాతి వర్తులం నందలి నాలుగు దళములు

1. మహేశ్వరి 2. మహాకాళి 3. మహాలక్ష్మి 4. మహాసరస్వతి అను జగన్మాత యొక్క నాలుగు అంశలను సూచించును. బాహ్యావర్తులం లోని పండ్రెండు దళములు, సృష్టి కార్యం కొరకు ఆవిర్భవించిన జగజ్జనని యొక్క శక్తులను వ్యక్తం చేయును.

శ్రీమాత నాలుగు అంశల యొక్క శక్తులు:

1. జ్ఞానము (knowledge) 2. శక్తి (strength) 3. సౌందర్యము, సామరస్యము (beauty and harmony)4. పూర్ణత (perfection)

శ్రీమాత పండ్రెండు శక్తులు:

1. చిత్తశుద్ధి (sincerity) 2. నమ్రత (humility) 3. గ్రహణశీలత (receptivity) 4. ప్రగతి (progress) 5. నిర్భయత (courage) 6. ఆకాంక్ష (aspiration) 7. ఉదారత (generosity) 8. మంచితనము (goodness) 9. వివేకము (sagacity) 10. పట్టుదల (perseverence) 11. సమత (equality) 12. శాంతి (peace).

∴

యోగ సాధనను ఎటుల ఆరంభించవలెను

నీకు యోగమెందుకు కావాలి? శక్తిని సంపాదించు కొనుటకా? ప్రశాంత నైశ్చల్యముల కోసమా? మానవ సేవార్థమా?

ఈ ప్రయోజనాలేమియు యోగమునకు నీ అర్హతను సమర్థించలేవు.

ఈ ప్రశ్నకు నువ్వు సూటిగా జవాబివ్వాలి. నీకు యోగమెందుకు కావాలి? నీ కోసమా దైవము కోసమా? దైవమే నీ జీవితపు పరమ లక్ష్యమా? దైవము వినా నువ్వు బ్రతకలేవా? దైవమే నీవు జీవించి ఉండుటకు ముఖ్య కారణమా? దైవము లేనిదే నీ జీవితం నిరర్థకమా? *ఈ ప్రశ్నలన్నిటికి నీ జవాబు 'అవును' అయితే అప్పుడు మాత్రమే నీవు యోగానికి అర్హుడవు.*

*

దీనికి అత్యవసరమైన మొదటి నిబంధన — దైవం కోసం ఆకాంక్ష. (అభీప్స aspiration) తహ తహ.

ఆ తర్వాత నీవు చేయవలసిన పని ఇది. దీపం ఆరిపోకుండా జాగ్రత్త పడాలి. మెలకువగా, సజీవముగా, హుషారుగా ఉండాలి. అందుకు కావలసినది ఏకాగ్రత. దైవము మీదనే బుద్ధిని కేంద్రీకరించి, సమగ్రమైన అర్పిత భావముతో వుండాలి. *దైవ సంకల్పమునకు దైవ కార్యమునకు బద్ధుడవై వుండాలి.*

మూలం: శ్రీమాత

*

శ్రీఅరవిందుల యోగపు ఏకైక లక్ష్యము ప్రతి ఒక్కరు ఆత్మాభివృద్ధి ద్వారా సర్వమానవుల యందు వసించియున్న పరమాత్మ సాక్షాత్కారమును పొందుట. మనస్సును పరిణమింపజేసి దానికంటే గొప్పదైన ఊర్ధ్వ చేతనను అందుకొనుట. మానవ స్వభావమును రూపాంతరము గావించి దివ్య ప్రకృతిగా మార్చగల విజ్ఞాన/అతిమానస చేతనను (supramental consciousness) ఆవిష్కరించుట.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీ నరసింహాశాస్త్రి

శ్రీఅరవిందుల సంక్షిప్త జీవితం

"నీకు కాని మరెవ్వరికి కానీ, నా జీవితాన్ని గురించి ఏమీ తెలీదు. అది మానవులు దర్శించడానికి పై భాగాన లేదు"

శ్రీఅరవిందులు

శ్రీఅరవిందులు కలకత్తాలో 1872 ఆగష్టు 15 వ తేది జన్మించారు. 1879 లో అంటే ఆయన ఏడవ యేట తన అన్నగార్లిద్దరితో బాటు విద్యాభ్యాసానికై తమ తండ్రిచే ఇంగ్లండునకు కొనిపోబడినారు. అచట ఆయన పదునాలుగేండ్లున్నారు. తొలుత మాంచెష్టరులో ఆయన ఆంగ్ల కుటుంబంచే పెంచబడినారు. 1884 లో లండన్‌లోని సెయింట్ పాల్ స్కూల్లో చేరినారు. 1890 లో కేంబ్రిడ్జి యందలి కింగ్స్ కాలేజిలో "సీనియర్ క్లాసికల్ స్కాలర్‌షిప్" ద్వారా చేరి అచట రెండేండ్లు గడపినారు. ఇంగ్లాండులోని విద్యాభ్యాసం ద్వారా శ్రీఅరవిందులు ఐరోపా యొక్క ప్రాచీన, మధ్యయుగ, ఆధునిక సంస్కృతిని విస్తృతంగా గ్రహించారు. ఆయన గ్రీక్, లాటిన్ భాషలలో ప్రతిభావంతుడైన విద్యార్థిగ పేరెన్నిక గన్నారు. బాల్యం నుండే ఫ్రెంచి భాష నేర్చినారు. ఆ తర్వాత స్వంతంగా జర్మనీ, ఇటలీ భాషలను అవసరమైనంతగా అభ్యసించినారు. గొథే, డాంటే తత్త్వవేత్తల రచనలను మూల బాషల్లో అధ్యయనం చెయ్యడానికై ఆ భాషలను నేర్చినారు. ఐ. సి. యస్ చదివి రెండు సంవత్సరాలు ప్రొబేషన్ అనంతరం గుర్రపు స్వారి పరీక్షను ఇచ్ఛికంగానే హాజరు గాక ఆ అర్హతను కోల్పోయారు. ఆ సమయంలో బరోడా మహారాజు లండన్‌లో వుండగా శ్రీఅరవిందులు ఆయన్ను కలసుకున్నారు. బరోడాలో ఉద్యోగం సంపాదించుకొని 1893 జనవరిలో భారత దేశానికి తిరిగి వచ్చారు.

1893 నుండి 1906 (పదమూడేండ్లు) వరకు శ్రీఅరవిందులు బరోడాలో పనిచేశారు. తొలుత ఆయన రెవిన్యూ శాఖలోను, సెక్రటేరియట్ లోను పనిచేశారు. పిమ్మట లెక్చరర్‌గా పని చేశారు. తరువాత ఆంగ్ల భాష ఆచార్యునిగా పని చేశారు. చివరగా వైస్ ప్రిన్స్‌పాల్‌గ నియ

మించ బడ్డారు. బరోడాలో నున్న కాలాన్ని ఆత్మ వికాసానికి, సాహి త్యోపాసనకు, తమ భవిష్యత్కార్య ప్రాతిపదికకు వినియోగించుకొ న్నారు. ఇంగ్లాండులో నుండగా ఆయన తమ తండ్రి గారి కఠిన ఆదే శాల మేరకు భారత దేశ సంస్కృతితో గాని, ప్రాచ్య సంస్కృతితో గాని ఎలాంటి సంబంధం లేకుండా పూర్తిగా పాశ్చాత్య విద్యనే అభ్యసిం చారు. బరోడాలో ఆ లోటును భర్తీ చేసికొన్నారు. అచట ఆయన సంస్కృతము, ఇతర భారతీయ ఆధునిక భాషలను నేర్చుకొన్నారు. ప్రాచీన నవీన భారతీయ నాగరికతా సంస్కృతుల తత్వాన్ని జీర్ణింప చేసికొన్నారు. ఆ దశలలోని చివరి సంవత్సరాల్లో ఆయన సెలవు మీద నుండి, రహస్య రాజకీయ కార్యకలాపాల్లో పాల్గొన్నారు. 1905 లో బెంగాల్ విభజన జరిగింది. దానికి వ్యతిరేకంగా బెంగాల్‌లో అలజ డితో గూడిన ఉద్యమం చెలరేగింది. ఆ అవకాశాన్ని వినియోగించు కొని ఆయన బరోడా ప్రభుత్వ సేవకు స్వస్తి చెప్పి భారతీయ రాజకీ యోద్యమంలో మునిగిపోయారు.

శ్రీఅరవిందులు 1906 లో బరోడా వదిలి కలకత్తా వచ్చివేసి నారు. తమ స్వీయ చరిత్రలో నేతాజీ సుభాష్ చంద్రబోస్ ఇలా వ్రాసి నారు. "నేను కాలేజీలో చదివే రోజుల్లోనే (1905-15) అరవింద ఘోష్ బెంగాల్లో సుప్రసిద్ధ రాజకీయ నాయకుడుగా పేరు పొంది వుండేవారు (ఆయన 1910 లో పాండిచ్చేరికి వెళ్ళిపోయినప్పటికీ) ఆయన అధిక వేతనంతో కూడి యుండిన వైస్ ప్రిన్సిపాల్ పదవిని, భారత రాజకీ యాల్లో పాల్గొనుటకై చేజేతుల వదలుకొన్న మహాత్యాగధనుడు. ఆ రోజుల్లో చాలా మంది రాజకీయ నాయకులు మిత హక్కులతో కూడిన స్వతంత్ర ప్రభుత్వాన్నే అంగీకరింప మొగ్గు చూపుచుండే వారు. కాని శ్రీఅరవిందులు మాత్రం నాటి కాంగ్రెస్ వేదిక నుండి నిర్భయంగా భారత సంపూర్ణ స్వాతంత్ర్యమే తమ ధ్యేయంగా చాటి చెప్పేవారు".

శ్రీఅరవిందుల ఆకర్షనీయమైన వ్యక్తిత్వము, 'వందేమాతరం' పత్రికలో ఆయన రచనలు, బ్రిటిష్ ప్రభుత్వ హయాంలో అలవడిన స్తబ్ధత, బానిసత్వ భావాల నుండి భారతీయులను మేల్కొల్పి, వారి నూతన ఉత్తేజాన్ని, ప్రగాఢ ప్రభావాన్ని కల్గించినాయి. ఆయనపై

రాజద్రోహ నేరారోపణ జేసిన బ్రిటిష్ ప్రభుత్వం మూడు మార్లు సాక్ష్యము లేనందున విఫలమైంది.

ఆలీపూర్ జైల్లో విచారణ లేకుండ ఆయన్ను 12 నెలలు ప్రభుత్వం బంధించింది. ఆ సమయాన (1908-09) ఆయన తీవ్ర యోగ సాధన చేసి ప్రగాఢ ఆధ్యాత్మిక అనుభూతులను పొందగలిగారు. ౧౯౦౮ జనవరిలో విష్ణుభాస్కర్ లేలే అనే మరాఠీ యోగితో కలసి ఆయన ధ్యాన సాధన చేశారు. ఆ తరుణంలో ఆయన దేశకాలాతీత నిశ్చల నీరవ బ్రహ్మనుభూతిని అందుకున్నారు. ఈ అనుభూతి వల్ల కలిగిన జగన్మిథ్యా భావన, ఆలీపూర్ జైల్లో 1908 లేక 1909 లో సిద్ధించిన విశ్వ చేతనానుభూతి వల్లను, మరియు సకల ప్రాణికోటిలో దైవ సాక్షాత్కారం సిద్ధి అనుభవం వల్లను మాయమై పోయింది. కారాగారంలో సల్పిన ధ్యాన యోగ సాధనలలో ఆయన నిశ్చలత్వము, క్రియాశీలతలు రెండూ పరమాత్మ తత్వాలే నన్న సాక్షాత్కారాన్ని పొందారు. అంతేగాదు, అతిమానసమునకు దారిచూపుటకు ఉన్నత చేతనా భూమికల సాక్షాత్కారం కూడ ఆయనకు ఆ సమయంలో సిద్ధించింది.

దైవాదేశాన్ననుసరించి ఆయన 1910 లో ఫ్రెంచివారి పాలన లోనున్న పాండిచ్చేరికి వెళ్ళినారు. ఒకప్పుడు శ్రీఅరవిందులిలా అన్నారు: "నేను కలకత్తా విడిచి పాండిచ్చేరికి వచ్చేశాను. నా యోగానికి దేని వలనా భంగం కలగ రాదన్నది నా కోరిక. ఈ విషయంలో నాకు చాలా కచ్చితమైన ఆదేశం! పైనుంచి వచ్చింది. నేను రాజకీయాలతోడి సంబంధాన్ని పూర్తిగా త్రెంచి వేసికొన్నాను. అలా చేసే ముందు, నేను ప్రారంభించిన కార్యము (భారత స్వాతంత్ర్యం) ఇతరులచే విధిగా నెరవేర్చ బడగలదని, నా ప్రమేయం లేకుండానే చివరి విజయం తథ్యమని నా అంతరాత్మ ప్రబోధం ద్వారా నాకు తెలిసింది"

మానవుని రూపాంతరీకరణ కోసం పూర్ణయోగ లక్ష్యాలను ప్రకటించి స్థిరపరచాలనే తమ జీవిత పరమాశయం కొరకై ఆయన ఆధ్యాత్మిక భూమికల అగాధాల్లోకి దుమికినారు.

1914 లో శ్రీఅరవిందులు 'ఆర్య' అను ఆధ్యాత్మిక మాస పత్రికను ప్రచురించ నారంభించినారు. వారి ప్రధాన గ్రంథాలైన The Life Divine, The Synthesis of Yoga, Essays on the Gita,

Commmentaries of Upanishads మెదలైనవన్నీ వరుసగా 'ఆర్య' లో వెలువడ్డా.యి.

ఆయన యోగ సాధనలో తమకు సిద్ధించిన విజ్ఞానంలో చాలా భాగం యీ గ్రంథాల్లో నిక్షిప్తమైవుంది. మిగతా గ్రంథాలు భారతీయ ఆధ్యాత్మికత, భారతీయ నాగరికత, సంస్కృతుల ప్రాముఖ్యతలకు సంబంధించినవై యున్నవి. అవి "The Foundations of Indian Culture, The Secret of the Veda, The Human Cycle, The Future Poetry, The Ideal of Human Unity". నిరాటంకంగా ఆరున్నర సంవత్సరాలు కొనసాగిన 'ఆర్య' పత్రిక ప్రచురణ 1921 లో ఆగిపోయింది.

1920 ఏప్రిల్ 24 వ తేది శ్రీమాత పాండిచ్చేరిలో స్థిరంగా వుండిపోవడానికని, శ్రీఅరవిందుల ఆధ్యాత్మిక ప్రణాళికలోను, సాధనలోను పాల్గొనుటకై వచ్చేసారు.

శ్రీమాత (మిర్రా అల్ఫాజా) జన్మతః ఫ్రెంచి దేశస్థురాలు. తొలుత 1914 మార్చి 29 న శ్రీఅరవిందులను ఆమె పాండిచ్చేరిలో కలసికొంది. కాని అంతకు ముందు తమ ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలలో తమ మార్గదర్శిగా, ఆయన ఆమెకు పరోక్షంగా చాలా కాలంగా ఎరుకయే. ఆయన్ను ఆమె కృష్ణ అని అనుకుంటూ ఉండేది.

1926 నవంబరు 24 న *"అధిమానస చేతనావతరణం" ద్వారా శ్రీఅరవిందుల ఆధ్యాత్మిక కృషి శిఖరాగ్రాన్నందుకొంది.* ఈ అవతరణం వారి యోగంలో ఒక మహోన్నత సోపానం అయినందున ఆ దినాన్ని శ్రీమాత "సిద్ధి దినం" గా ప్రకటించింది. ఆ రోజు శ్రీఅరవిందుల బ్రహ్మాండమైన ఆధ్యాత్మిక ప్రణాళికలో మరో దశ ఆరంభమైనది.

ఆయన తమ కార్యం పట్ల అనన్య శ్రద్ధ వహించే ఉద్దేశ్యంతో నాటినుండి ఏకాంతవాసం లోనికి వెళ్ళిపోయారు. అయినా ప్రపంచంలోను, భారత దేశంలోను జరుగుతున్న సంఘటనలను గమనిస్తూ, అవసరమైనప్పుడల్లా జోక్యం కల్పించుకుంటూనే వుండేవారు. తమ శిష్యుల సాధనా మార్గాన్ని సుగమం చేయడమనే శ్రీమాత కార్యంలో ఆయన పాలు పంచుకునే వారు. ఆయన వేలాది ఉత్తరాల ద్వారా శిష్యులు ఎదుర్కొనే కష్టాలు, బాధలు, సమస్యలకు పరిష్కార మార్గా

లను సూచిస్తూ తమ ఆధ్యాత్మిక అనుగ్రహాన్ని వర్షిస్తూ ఉండేవారు. కాని శ్రీఅరవిందుల కార్యమేమిటి? పృథ్వీ జీవితాన్ని రూపాంతరీక రణం చెందించి "పూర్ణయోగానికి మార్గాన్ని సుగమం చేయడానికని, తాము అతిమానసమని పేర్కొన్న మహోన్నత దివ్య చేతనను భువిపై అవతరింప చేయుట".

1938 నవంబరులో తమ గదిలో సంభవించిన ప్రమాదం వల్ల శ్రీఅరవిందుల తొడ ఎముక విరిగింది. 1939 లో రెండవ ప్రపంచ సంగ్రామం ప్రారంభమైంది. ఆ తరుణంలో ఆయన యోగం మరో నూతన స్థాయినందుకొంది. తమ గదిలో ఏకాంతవాసంలో వుంటూనే వారు దివ్య చేతనావతరణాన్ని అడ్డుకొంటున్న అసుర శక్తులతో తీవ్రంగా ఆధ్యాత్మిక సమరం సలుపుతుండేవారు. ఈ అవని అంధ కారం నుండి దైవం వైపు ఉద్ధరింపబడేందుకై, సత్యం ఇచట ప్రతిష్ఠింప బడేందుకై ఆయన అచేతనతో, అసత్యంతో, కాళరాత్రితో, భయంకర ప్రళయంతో నిండి నిబిడీకృతమైన పాతాళం యొక్క గాఢాంధకార అగాధాల్లోనికి ఐచ్ఛికంగా దుముక వలసి వచ్చింది. పృథ్వికి, మానవా ళికి, వెలుగును, సత్యాన్ని, శాంతిని అందించుటకై ఆయన ఈ మహో త్కార్యానికి పూనుకొన్నారు. శ్రీఅరవిందులు తమ ఆధ్యాత్మిక సమ రాన్ని రహస్యంగా జరపడమేగాక, ఈ ప్రపంచ సంఘటనల పట్ల కూడ తమ శక్తులను నిరంతరంగా వినియోగిస్తూ వుండేవారు. ఉదాహ రణకు ద్వితీయ ప్రపంచ సంగ్రామ కాలంలో హిట్లరు వెనుక, నాజిజం వెనుక అసుర శక్తులుండడం ఆయన చూచారు. ఆ శక్తులు గెలిచినట్ల యితే మానవ జాతి అంతా దుష్ట క్రూర ప్రభుత్వానికి బానిసలుగా పడివుండక తప్పదని, మానవ ఆధ్యాత్మిక పరిణామం కుంటుబడక తప్పదని ఆయన గుర్తించారు. అలాంటి క్లిష్ట సమయంలో ఆయన చురు కుగా చొరవ తీసుకున్నారు. ఆధ్యాత్మిక శక్తితో పనిచేశారు. తత్ఫలి తంగా హిట్లర్‌కు వ్యతిరేకంగానున్న మిత్రకూటమి (Allies) కి విజయం వరించింది.

1947 ఆగష్టు 15న భారతదేశానికి స్వాతంత్ర్యం వచ్చింది. అది యాదృచ్ఛికంగా జరిగిన సంఘటన కాదు. అది శ్రీఅరవిందుల

దివ్య కార్యం పట్ల "దైవశక్తి ఆమోద ముద్ర" గా ఎంచనగును. ఆ రోజు శ్రీఅరవిందుల జన్మదినం

శ్రీఅరవిందులు 1950 డిశంబర్ 5వ తేది తమ దేహం చాలించారు. "సామూహిక దివ్య సాక్షాత్కార మహత్కార్యాన్ని వేగిర పరచేందుకే" శ్రీఅరవిందులు శరీర త్యాగం చేశారని శ్రీమాత ఒకప్పుడన్నారు. "శ్రీఅరవిందులు ప్రపంచ చరిత్రలో తెలియజేసేది ఒక బోధ కాదు. ఒక దివ్య దర్శనము కాదు. అది పరమాత్మ యొక్క నిశ్చయాత్మకమైన కార్యం" అని కూడ శ్రీమాత ప్రకటించారు. చివరగా శ్రీఅరవిందుల జీవితంలోను, వారి కార్యంలోను ప్రత్యేక స్థానాన్ని ఆక్రమించుకొన్న 'సావిత్రి' మహా కావ్యాన్ని గూర్చి ఒక్క మాట. శ్రీఅరవిందులు రహస్య దివ్య భూమికల్లోను, ఆధ్యాత్మిక భూమికల్లోను పొందిన విస్తృత అనుభూతులే ఈ కావ్యంలో మాంత్రిక భాషలో 23, 837 పంక్తుల్లో రచింపబడ్డాయి. ఈ గ్రంథ రచన 1916 నుండి ఆయన జీవితాంతందాకా కొనసాగింది. మానవుని మనస్సు పరమాత్మ వైపు విస్తృత పరచుటలో యిది ప్రపంచంలోనే అత్యంత శక్తివంతమైన రసాత్మక మహా కావ్యం. అది "ఆరోహణకు సాధనం". భువి దివిగాను, మానవుడు అమరుడుగాను రూపాంతరీకరణం చెందే అవకాశం తప్పక ఆసన్నం కాగలదన్నదే వారి దివ్య సందేశం.

"గూఢంగా వున్న దైవాన్ని ఆవిష్కరించడానికే ప్రకృతి
జీవిస్తుంది,
దివ్య చేతన మానవ జీవిత నాటకాన్ని గ్రహించి
కొనసాగిస్తుంది,
ఈ పృథ్వీ జీవితం భాగవత జీవితంగా రూపొందుతుంది".

*

శ్రీఅరవిందుల సాధన ఉద్దేశం

నా సాధన నా కొరకుగా చేయబడలేదు. అది పృథ్వీ చేతనకు వెలుగు బాటను చూపుట కొరకే చేయబడింది. నా సాధన ద్వారా నేను సాధ్యమని చూపిన అంతర ప్రగతి, రూపాంతరీకరణము, నూతన

శక్తి ఆవిష్కరణము, మొదలైనవి సర్వులకూ ముఖ్యమైనవే. అనివార్యంగా జరగ వలసిన దివ్య చేతనావతరణానికి మార్గం సుగమం చేయడానికే నా సాధన ఉద్దేశింపబడినది.

*

అతిమానసమును నా కొరకే పొందాలనే అభిలాష నాకు లేదు. నాకుగా నేనేమి చేయలేదు. ఎందుకంటే మోక్షమును కాని లేదా అతిమానసమును కాని పొందవలసిన అవసరం నాకు లేదు. నేను అతిమానస అవతరణకు ప్రయత్నిస్తున్నానంటే, అది పృథ్వీ చేతన కొరకే. నేను అతిమానసమును పొందుట పృథ్వీచేతన యొక్క అతి మానసీకరణం కొరకై ద్వారములను తెరచుటకే సుమా!

*

"దివ్యదేహంలో దివ్య జీవితం అనేది మా దార్శనిక సత్యం!"

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

శ్రీఅరవిందులు పాత మతములతోగాని, పాత మార్గముల తోగాని పోటీగా మరొక మతమును స్థాపించుటకు లేక ప్రబోధము చేయుటకు ఈ భూమి మీదకరుదెంచలేదు — కొత్త జీవితమునునాటి, తప్పనిసరిగా ఆవిష్కరింపనున్న భవిష్యత్తుకు బంగారుబాటను నిర్మించుటయే వారి అవతారోద్దేశము.

శ్రీమాత

శ్రీమాత సంగ్రహ జీవితము

శ్రీమాత పారిస్‌లో 1878 ఫిబ్రవరి 21 వ తేదీ జన్మించారు. మిర్రాగా నామకరణం గావింపబడిన ఆమె Maurice Alfassa మరియు Mathilde Ismaloun గార్ల కుమార్తె. ఆ దంపతులు తమ కుమారుడు Matteoతో కలసి మిర్రా జననానికి ఒక సంవత్సరం ముందుగా ఈజిప్ట్ నుండి ఫ్రాన్స్‌కు వలసగా వెళ్ళారు. మిర్రా బాల్యంలో విద్యాభ్యాసం యింట్లోనే సాగింది. 1892 లో ఆమె చిత్రలేఖనము, పెయింటింగ్ అభ్యసించిరి. ఆ తరువాత ఆ కళను ప్రఖ్యాత Ecole des Beaux Arts విద్యాలయంలో నేర్చుకుంది. పెయింటింగ్‌తో పాటు ఆమె సంగీతంలో ప్రతిభను పొందింది. గొప్ప రచయిత్రిగా కూడ పేరు పొందింది.

బాల్యంలో కలిగిన తమ ఆధ్యాత్మిక అనుభవాల గూర్చి శ్రీమాత యిలా తెల్పారు. "11-13 సంవత్సరాల వయస్సు మధ్య వరుసగా ఎన్నో ఆధ్యాత్మిక అనుభూతులు నాకు కలిగినాయి. భగవంతుని అస్థిత్వము, ఆయనతో ఐక్యం కావడము, ఆయన్ను చేతనలోను జీవిత కార్యాల్లోను, సంపూర్ణంగా గ్రహించడము, పృథ్విపై భాగవత జీవితమున ఆయన్ను ఆవిష్కరించడము ఇలాంటి సత్యాలన్నీ అవగాహనకు వచ్చాయి"

1905 లో శ్రీమాత అల్జీరియాలోని Tlemcen వెళ్ళి అచట Max Theon , ఆయన భార్య Alma వద్ద రెండు సంవత్సరాలు గూఢ విద్యను (occultism) అధ్యయనం చేశారు. పారిస్ తిరిగి వచ్చాక ఆమె ఒక ఆధ్యాత్మిక సాధకుల సంఘాన్ని ప్రారంభించారు. 1911-13 మధ్య ఆమె పారిస్‌లో వివిధ ఆధ్యాత్మిక సంఘాలలో పెక్కు ఉపన్యాసాలొసంగిరి.

శ్రీమాత 1914 మార్చి 29 న పాండిచ్చేరి విచ్చేసి, ఆ దినమే శ్రీఅరవిందులను కలిసారు. వెంటనే, చిరకాలంగా తన ఆధ్యాత్మిక ప్రగతికి, తన అంతరంగము నుండి తనను నడుపుతున్న ఆధ్యాత్మిక గురువు వీరేనని గుర్తించారు. ప్రథమ ప్రపంచ సంగ్రామ కారణంగా 11 నెలల తర్వాత ఆమె ఫ్రాన్స్‌కు తిరిగి వెళ్ళ వలసి వచ్చింది. ఒక సంవత్సరం తర్వాత ఆమె ఫ్రాన్స్ వదలి జపాన్‌లో నాలుగు సంవత్సరాలు

గడిపారు. 1920 ఏప్రిల్ 24 న శ్రీమాత పాండిచ్చేరి విచ్చేసి శ్రీఅరవిందుల సహ పథచారిణిగ వుండిరి. ఆమె శేష జీవితమంతా భారత దేశం లోనే గడిపారు.

శ్రీమాత చివరి సారిగా శ్రీఅరవిందుల వద్దకు వచ్చినపుడు కొందరు శిష్యులు వారితో కలసి వుంటుండిరి. ఆమె రాకతో వారి సంఖ్య పెరగజొచ్చింది. వారందరి సమ్మేళనంతో అచ్చట ఆశ్రమం రూపొందింది. 1926 నవంబర్ నుండి శ్రీఅరవిందులు తమ ఆశ్రమ భౌతిక, ఆధ్యాత్మిక జీవిత నిర్వహణ బాధ్యతను శ్రీమాతకు పూర్తిగా అప్పగించినారు.

1950 లో శ్రీఅరవిందులు తమ కార్యసాధనను సూక్ష్మ భౌతిక భూమికలో కొనసాగించుటకై దేహం చాలించినారు. పృథ్విపై అతిమానస ఆవిష్కరణము అనే శ్రీఅరవిందుల మహోత్కార్య సిద్ధికై శ్రీమాత తీవ్ర కృషి సల్పినారు. 1956 ఫిబ్రవరి 29 వ తేదిన పృథ్వి యొక్క సూక్ష్మ భౌతిక భూమికలో ఆ యావిష్కారము సంభవించింది.

1951 ఏప్రిల్ 24 వ తేది భారతదేశమందలి మేధావులు, విద్యావేత్తలు సమావేశమైన శ్రీఅరవిందుల స్మారక సభలో శ్రీమాత, శ్రీఅరవిందుల అంతర్జాతీయ విశ్వ విద్యాలయ కేంద్రం స్థాపనాంశ మును ప్రకటించిరి. తర్వాత 1952 జనవరి 6 న దాని ప్రారంభోత్స వము జరుపబడింది. 1959 లో "శ్రీఅరవిందుల అంతర్జాతీయ విశ్వ విద్యాలయ కేంద్రం" — "శ్రీఅరవిందుల అంతర్జాతీయ విద్యా కేంద్రంగా" పేరు మార్చబడింది.

1960 లో శ్రీమాత తామే అధ్యక్షులుగా, శ్రీఅరవింద సొసైటీని స్థాపించిరి.

1964-65 లో శ్రీమాత ఆరోవిల్ ప్రారంభించిరి. అచట ప్రపంచమందలి ఆధ్యాత్మిక సాధకులందరు "సత్య" సేవలో కలసి మెలసి ప్రగతి జీవనం సాగించగలుగుదురు. ఆరోవిల్ "అరుణోదయ నగరం" గా ప్రసిద్ధి చెందింది. 1968 ఫిబ్రవరి 28 న ఈ ప్రత్యేక నగర శంఖుస్థాపన మహోత్సవం జరిగింది. శ్రీమాత ఆశ్రమ అధికారిణిగను, నిర్వాహకురాలిగను, సాధకుల గురువుగను, ఆమె కార్యక్రమాలన్నీ ఆమె బాహ్య జీవితంలోని ఘట్టాలను మాత్రమే తెలుపుతాయి. ఆమె

అంతర భూమికల లోని విస్తృతమైన మనుగడ మరొకటుంది. ఆమె అంతరానుభూతులు, ఆమె మాటల్లోనే చెప్పాలంటే, నిరాఘాటంగా కొనసాగినాయి. ప్రతి సెకండు జరిగిన ఆ అనుభవాలను నమోదు చేయాలంటే ఒక గ్రంథాలయం కూడా చాలదు. కాని వాటిలో కొంత భాగం మాత్రం ఆమె సంభాషణల్లోను, శ్రీఅరవిందుల మహా కావ్యమైన "సావిత్రి" లోను నమోదు చేయబడినవి. 1958 లో భౌతిక స్థాయిలో అంటే ఆమె దేహంలోని కణాలలో రూపాంతరీకరణ ప్రక్రియ ప్రారంభమైంది. వాటిలో సంభవించిన మార్పు, పవిత్రత, స్వేచ్ఛ, భౌతిక మనస్సు యొక్క సూచనల మేరకు మాత్రమే గాక, ఆమె పేర్కొన్న దేహ మానసము యొక్కయు, కణముల చేతనలోని మౌలిక పొరల యొక్కయు సూచనల నుండి సంభవించినవి.

1973 నవంబర్ 17 తేదిన తమ 95 వ యేట శ్రీమాత భౌతిక దేహం చాలించారు.

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

పరమాత్మ పదార్థములో నిమజ్జనమై, క్రమపరిణామము ద్వారా ఆ పదార్థము యొక్క జడత్వమును ఛేదించుకొని, తనను తాను ఆవిష్కరింప జేసికొనుటకై తంటాలు పడుతూ చేసే ప్రయాణములోని ఒక ఘట్టమే ఈ మానవ జన్మయొక్క అంతరార్థము.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

సమాచార పత్రము

బీహారులో కేంద్రముల, శాఖల వార్షికోత్సవము డాల్టన్‌గంజి 27, 28 మార్చిలో జరిగినవి. ప్రస్తుత విషయములు, భవిష్య కార్యక్రమములు గురించిన చర్చలను విజయ్. కె. పొద్దారుగారు నిర్వహించిరి. పశ్చిమ బెంగాలులో శ్రీఅరవిందుల ప్రభోధములపై ఒక శిబిరము గోపాల్ భట్టాచార్యగారు ప్రారంభోత్సవము చేయగా, కార్యకర్తలు వారి వారి కార్యక్రమములను గురించి ప్రసంగించిరి. శాంతి నికేతన్‌లో విశ్వభారతి యూనివర్సిటీ వారు నిర్వహించిన ఒక గోష్టిలో శ్రీ గోపాల్ భట్టా చార్యగారు ప్రసంగించిరి. రాణాఘాట్ (ప. బెంగాల్) లో శ్రీ గోపాల్ భట్టాచార్యగారు సావిత్రి మీద ఒక ఉపన్యాసము నిచ్చిరి. ధార్వాడ సత్తూర్ (కర్ణాటక) లో ప్రదీప్ నారంగు గారు ఒక కేంద్రమును ప్రారం భించి, శ్రీమాతారవిందులను గూర్చి ప్రసంగించిరి. దండేలి, హుబ్లీ, గడగ్ కేంద్రముల (కర్ణాటక) ను శ్రీ ప్రదీప్ నారంగుగారు దర్శించిరి. బీహారులోని రాంచి శాఖలో మార్చి 5 వ తేదీన అమరేంద్ర సింగు భండారి (అప్పటి గవర్నరు) ఒక కార్యక్రమమున పాల్గొనిరి. మోర్షి (మహారాష్ట్ర) కేంద్రములో 28 మార్చిన ఒక శిబిరములో 40 మంది సభ్యులు పాల్గొనిరి. బాలల కేంద్రములు సిర్సా (హరియానా) (పెద్దర్ రోడ్డు బొంబాయి) లో స్థాపించిరి.

ప్రకటనలు: శ్రీఅరవింద సొసైటీ వార్షిక సమావేశములు పాండిచ్చేరి బీచ్ ఆఫీసు ప్రాంగణములో జరుగును. మన కార్యక్రమములను గురిం చిన చర్చలు, ప్రసంగములు జరుపబడును. 17-25 ఆగష్టులలో డా॥ M. V. నాడ్‌కర్ణి గారు ఆంగ్లములో సావిత్రి అధ్యయన (Book 7; 5,6,7 సర్గలు) సత్ర నిర్వహించెదరు. దీనికందరు ఆహ్వానితులే.

నూతన ప్రచురణలు: How to sleep well Rs 10=00; Powers within Rs 30=00

వినతి: శ్రీఅరవిందో సొసైటీకి M.O పంపేటప్పుడు మీ పేరు, చిరు నామా, ఎందు నిమిత్తము పంపిస్తున్నారో స్పష్టముగా తెలియ చేయండి.